

THƯ ẨN QUÁN 2011

luân
hoán
THANH THI

THANH THI KHÔNG PHẢI THÁNH THI THƠ XANH, CHẲNG ĂN Ý GÌ XIN THUẨ...

Lê Ngọc Châu, 10-01-1941, Hội An
trưởng thành tại Đà Nẵng. Định cư tại
Montréal Canada, từ 1985
các bút hiệu: Luân Hoán, Lê Bảo Hoàng,
Lý Phước Ninh, Châu Hải Châu, Cự Hải,
Hà Khánh Quân, Trần Gia Nam...

địa chỉ:

11351 Armand Lavergne Montréal nord

P.Quebec H1H 5W3 CANADA

email: lebao_hoang@yahoo.com

Web: <http://www.luanhoan.net>

THANH THI

Luân Hoán

Thư Ân Quán
Hoa Kỳ
2011

LỜI MỞ

Đối với người yêu thơ, tên tuổi Luân Hoán không xa lạ gì. Nhát là đối với những người sinh ra và lớn lên trong chiến tranh... Đọc thơ ông, chúng tôi cảm thấy thật gần gũi. Bởi lẽ thơ ông nảy mầm từ cuộc sống, từ trái tim...

Cám ơn nhà thơ đã tin cậy giao phó tập thơ cho chúng tôi chăm sóc và thay mặt gửi đến biếu tặng bạn đọc như là một phụ bản đặc biệt của tạp chí Thư Quán Bản Thảo số 47 chủ đề giới thiệu nhà thơ Luân Hoán.

Và cũng là dịp để chúng tôi tri ân một tác giả chẳng những đã đóng góp rất lớn cho nền văn học miền Nam và hải ngoại, mà còn đóng góp cả một phần thân thể yêu quý của mình trong chiến tranh qua một bàn chân trái để lại trên chiến trường trong tuổi thanh xuân.

Trân trọng

*Thay mặt Cơ sở Thư Ân Quán & Tạp chí Thư Quán
Bản Thảo*

Trần Hoài Thư

Email: tranhoaithu@verizon.net

Nội Qui

mặc dù ta chẳng ra chi
yêu em cũng có nội qui đàng hoàng:

một là phải biết mơ màng
hai là đừng quá chàng ràng kè bên

ba là giả bộ lem nhem
vẫn vè làm dáng là tên nòi tình

bốn là vừa đủ thông minh
phỉnh em đúng lúc, làm thinh đúng giờ

năm là giữ chút phất phơ
lúc đi khi đứng biết vào biết ra

sáu là sành điệu, đào hoa
ăn chơi một chút gọi là dân sang

bảy là hài hước, nghiêm trang
đi đôi ăn khớp nhịp nhàng cùng nhau

tám là hiền trước dữ sau
quản lý được cả cái đầu trái tim

chín là nuôi dưỡng cắp chim
ăn tốt hót tốt hồn nhiên thanh nhàn

mười là chân thật, đàng hoàng
yêu em thương cả họ hàng nhà em

mười điều đơn giản, thế nên
tôi nghiêm túc chẳng dám quên điều nào
ai cần ký thác đời vào
mời mau đăng ký bây giờ, làm ơn !

Nếu Như

nếu như còn sống một ngày
tôi quyết dành cả suốt ngày hôn em

nếu như còn sống một đêm
tôi sẽ nằm áp lên em cầm chừng

nếu như còn sống một tuần
tôi sẽ nhất định không ngừng làm thơ

nếu như còn sống một giờ
tôi quyết cố gắng giả vờ tinh khôn

nếu còn một tháng phát phο
tôi gọi bằng hữu tán vào tán ra

nếu còn một năm tà tà
tôi về thăm lại cửa nhà năm xưa

nếu còn mươi năm nắng mưa
tôi sẽ trở lại như chưa có gì

còn hai mươi năm, làm chi ?
có lẽ tuân thủ tùy nghi, tùy thời

nếu như hấp hối đến nơi
tôi nằm vuốt cái bụng tôi mỉm cười

Vùng Thanh Thoát

một bùa nợ tình cờ tình nghịch đặt
bàn tay che vừa kín cửa thiên đường
thân phát sốt theo động tiên vun mãi
trời không mưa mà tay ngấm mật hương

sự mầu nhiệm vẫn từng giây biến hoá
từ u mê bỗng linh hoạt khác thường
rồi từ đó mỗi ngày tôi mỗi đặt
bàn tay lên cõi sống văn chương

nhận rất rõ mình trưởng thành từng phút
qua khe hoa muốt ngọt tình sương
đời ghen tức lầm lẫn ngăn tay đặt
nên đôi khi tâm thức thiêú bình thường

em, nghiệp chủ kho tàng vô giá đó
riêng mà chung nhờ đồng dạng môi trường
cùng thanh thoát mở lòng cho tay đặt
nên thơ thơm từ thèm cửa thiên đường

cảm ơn lầm ngọn đồi linh hiền mộng
chúm chím cười chờ phân phát yêu thương
đã quì gối bao lần không đếm nổi
và còn hơi nguyên tiếp tục cúng dường

em nghiệp chủ, nằm nghiêng hay nằm ngửa
đứng hay ngồi không sai biệt nguồn hương

điều kỳ diệu của từng lần tay đặt
đều ban cho những khác biệt lạ thường

tôi đã lớn đã khôn từng bùa một
vẫn nức lòng chờ đợi lớn khôn thêm

5-7-2008

Say

chưa lót dạ giọt rượu nào
nhưng sao chao đảo muôn nhào bốn bên
hoá ra là tại vì em
váy cao sải bước chênh vênh phố chiều

đẹp thì không đẹp bao nhiêu
chỉ lắp ló những điểm kiều bất nhơn
cái thì trắng trắng tron tron
như được ngâm rượu đã hơn ngàn ngày

cái thì phảng phát màu mây
chừng như hương rượu đang bay chập chờn
lim dim hít một hơi tròn
nghe khắp da thịt bồn chồn nôn nao

quả nhiên em là rượu đào
loại rượu chẳng uống ào ào được đâu
phải ngâm cho môi ngầm lâu
cho mạch hạnh phúc len sâu té bào

rượu em, say chẳng dật dờ
say chẳng cần phải làm thơ làm gì
mỗi lần say chỉ muốn đi
loanh quanh mươi phút nhâm nhi chuyện đời

tửu lượng tôi chỉ vậy thôi
chưa chắc Lý Bạch hơn tôi điểm nào

03-7-2009

Cố Tật

ta xưa vốn nhát gái
gặp em thường quay đầu
rồi len lén ngoái lại
nhìn trộm từ phía sau

ta xưa vốn dại gái
gặp em nào cũng mê
tưởng chết nếu không thể
được cùng em hẹn thề

ta xưa vốn chưa biết
yêu nhau làm những gì
nắm tay còn chưa dám
nói gì những chuyện chi

ta xưa vốn ngơ ngáo
chưa yêu mà đã buồn
chưa có đã sợ mất
chưa ngã đã bị thương

ta xưa khờ như vậy
ta chừ đã ra sao ?
hình như không khác mấy
vẫn giữ y bản sao !

vẫn nhát gái, dại gái
vẫn lơ mơ khù khờ
chỉ tham lam hơn chút
năm, bảy em, hổng sao !

đầu đêm 9-12-2010

Yêu Và Thất Tình

đâu có yêu ai để thất tình
chỉ toàn thinh thích những em xinh
sóng là của biển vô cùng tận
chưa tiến thêm lên đã quay mình

cứ thế mà giàu những ước mơ
nhiều khi còn bạo phổi làm thơ
em Y, em X, em J ... nữa
thật giả thành ra khá mơ hồ

cho dẫu rằng yêu hay là không
thất tình cao lăm cũng vài năm
trái tim không hạn bao nhiêu chỗ
nhưng dễ dàu chi em mãi nằm

thơ thẩn nhiều khi chỉ vẽ trò
mười thằng thi sĩ chín ngài cho
nhớ thương bành trướng theo con chữ
một gã dường như giỏi giả đò

em cứ tha hồ hanh diện đi
trăm năm còn mãi nét xuân thì
tử trong máu thịt người thi sĩ
lắng đọng thơm tình ngọn tuyệt thi

thơ mới cũ gì cũng có em
dẫu “tân hình thức” cũng xêm xêm
mắt môi mông ngực linh tinh nữa
những thứ tình yêu vốn rất thèm

tôi bảo chưa yêu, em có tin ?
ghê chưa, tôi quá đỗi hụt hẫng
nhưng thôi, tha thứ em yêu nhé
em có tôi và tôi có em

01-12-2010

Võ Công Thi Sĩ

ôn thương luyện cước mỗi tuần
sao ngơ như thể chưa từng đụng tay
đường quyền luyện cũng rất hay
không sân biếu diễn uồng dày công phu
riết rồi thành ngài thầy tu
Thiếu Lâm Thiền Tự mịt mù năm xưa

cước quyền không thể múa bừa
phải ra bài bản mới vừa nhän quan
bàn tay mạnh nhưng dịu dàng
hai chân trụ vững nhịp nhàng theo chân
tiến thoái dừng có phân vân
dứt khoát từng cú đâm gần đá xa

đan điền vận khí công ra
tung đòn chính xác mới là tuyệt chiêu
võ công chỉ có bấy nhiêu
nhưng áp dụng cả trong tình yêu em

Nhìn

nói xong hai tiếng “già rồi”
hình như ta đã nghỉ chơi thật rồi
không nhìn đất, không nhìn trời
nhìn xuống sông mũi thấy hơi hoi lòi

không nhìn thấy được cắp môi
cái cầm và mấy sợi râu dưới cầm
vật gần, đôi mắt tối tăm
nhưng hình như thấy rõ trong lòng mình

thấy cả trái tim rung rinh
vì bao nhiêu mỹ nhân rình giành nhau
một cô chiếm lĩnh khúc đầu
hai cô nắm giữa cái bầu tình yêu

năm bảy cô bơi dập dùi
lênh bênh nỗi giữa thủy triều đỏ đen
mùi hương xuân nữ mon men
vào hai tâm thất nở sen thơm hồng

nhìn lui nhìn tới tám lòng
chỉ là nhi nữ lòng vòng thôi sao
trái tim ta có lẽ nào
linh tinh như giấc chiêm bao dở chừng

không nhìn thấy được sau lưng
thì thôi nhìn xuống giữa chân xem nào
già đâu mà già, tào lao
đầu gối mắt cá bánh bao vô cùng

có chăng đôi chút ngại ngùng
bèn lén như thuở chưa từng biết yêu

Chợ Thầy Nụ Tình Xưa

tưởng rằng lòng rất bình an
hóa ra có chút bàng hoàng, bâng khuâng
nghìn trùng xa chợt hoá gần
như hơi thở chạm tay chân ngày nào

vẫn còn đây cái hàng rào
nằm trong hẻm nhỏ mở vào lòng ta
lấy hòn tưởng chỉ thoáng qua
sao trong đuôi mắt mở ra ngàn trùng

vẫn còn nguyên nỗi ngại ngùng
buổi chiều gót biếc ghé chùng tiếng thơ
những con cá nhỏ trong hồ
thong dong hay chỉ già vò lảng nghe

cái gì như chút sắt se
ngày xa xưa áy thoảng đè nội tâm
mảnh dàm yên ngủ bao năm
chợt ngoe ngoe thở, hương trầm xót xa

hoá ra là vậy, hoá ra
nụ tình khác với nụ hoa rất nhiều

Chân Dung Một Người

người xưa, không hắn người xưa
anh cũ – không cũ, như vừa gặp nhau

người chợt trở lại trong đầu
và trong tí tắc rơi sâu xuống lòng

cái lòng nhỏ nhỏ cong cong
lâu năm đều nhịp vẫn không biết già

người tìm lại gót chân hoa ?
một thời người đã tà tà ghé chơi

hương thơm vẫn âm ghê ngồi
dù trong khoảnh khắc thả đời xuống tho

tôi hôm xưa, tôi bây giờ
và trăm năm vẫn gã khờ vô duyên

nhìn hình người, bị thôi miên
cái hồn cái vía đảo điên phương nào

mượt mà vài phút chiêm bao
nhớ người nhớ cả ngôi sao cuối trời

loay hoay nhớ cả cái tôi
nhớ luôn cái chỗ thường ngồi làm thơ

người ngày xưa, vẫn bây giờ
da nâu mắt ướt môi chờ bâng quo

ngắm hình đâu dám làm thơ
chỉ là nỗi nhớ vẫn vơ làm phiền

trông thẳng rồi liếc nhìn nghiêng
làm sao từ chối cái quyền được yêu

thời son trẻ nhò biết liều
nên người cho phép con diều có dây

diều nào mà chẳng biết bay
gió nào đỡ nổi diều bay cả đời

lý cùn, sự cạn mua vui
ước gì lắp nối ngậm ngùi thoảng qua

nhìn người, nhân ảnh hôm qua
mà sao thấy trái tim ta, lạ kỳ

cảm ơn nhan sắc xuân thì
cảm ơn chữ nghĩa nhiều khi mơ hồ

cảm ơn kẻ chuyền ảnh vào
hộp thư điện tử bất ngờ, tuyệt thay

sớm mai 30-7-2009

Nhành Hoa Súng Ái Nghĩa

ta chẳng có tài gì hay ho cả
ngoài ngón nghề tán gái rất nên thơ
em khuê các, ta như chàng bán dạo
nhưng đã yêu, chưa biết ngại bao giờ

lần thứ nhất tình cờ em qua ngõ
quá bất ngờ, đành ngẩn mặt trông theo
ánh mắt ta, điện dưới tần cao thế
chỉ đủ giúp em biểu diễn vòng eo

sau mánh lói điêu tra vội vàng hiệu quả
ta mở ngay chiến dịch trông vời
phải nắm chắc từng phân nhan sắc
để mở tinh đón nhận cánh chim rơi

em mới đến trọ, sau nhà ta mấy bữa
có nghĩa là em thường phải về ngang
chẳng có thể bắt ghê ngồi ngoài cửa
để hô đồ thường thức nét dung nhan

ta lập tức xoay lại chiều bàn học
mặt hướng ra đường nay thay lại tấm lưng
một chiếc gương đủ to để thu đòi phản chiếu
có cả em trong dáng bước ngập ngừng

rất nhiều bữa, em liếc vào kín đáo
rất nhiều lần, em ngoài lại bâng khuâng
đôi mắt to hàng chân mày khá đậm
cánh mũi thon giúp đĩnh ngực pháp phỏng

ta quả thật rất vụng về mô tả
chân dung em không thuộc dạng Thúy Kiều
cũng chẳng giống Kiều Nguyệt Nga của Lục
giản dị, nhưng mà đúng dạng ta yêu

sẽ rất nhãm, nếu vẽ em bằng chữ
hay bằng thơ bằng nhạc ba hoa
xin nói gọn: em là tuyệt sắc
đệ nhất giai nhân trong cõi người ta

ta thú thật chưa làm thơ tán gái
ngộ em rồi cũng muốn thử tài chơi
ngồi một chặp thơ tình ra cả đồng
chỉ hinh như chưa đúng độ tuyệt vời

thơ viết nhiều, làm sao cho em đọc
gởi báo đăng là chuyện đương nhiên
báo chạy đủ cả tên người được tặng
mà xem chừng rất đỗi vô duyên

tìm mọi cách quen cậu em sau xóm
và trời xanh không phụ kẻ có lòng
ta đã được theo em về Ái Nghĩa
đã được nhìn thật rõ nét mi cong

chỉ vậy thôi, rồi từ từ phai nhạt
cũng sau khi thăm chị ở Hội An
em hiền hậu đã trở thành y tá
còn ta đây là thương binh tan hàng

đời chẳng như sông chỉ vài ba nhánh
ta trôi xa thật quá đỗi tú tung
mỗi một chặng lượn một hành hoa súng
em cũng là... đóa hoa lạc trôi song

Nhớ Tiếu Thư Đại Lộ

một thời em gọi ta là “ông”
ta vẫn tin em đã phải lòng
ta ngây thơ lầm, lạc quan quá ?
không phải vậy đâu, tình rất nồng

chữ “ông” của em rất dễ thương
không hề bám víu bụi cải lương
cũng không kiểu cách tình tứ quá
giản dị y như chuyện ngày thường

nhớ chưa bao giờ dám nắm tay
ngồi gần lầm, cách một cánh tay
thường thì hai đứa bên bàn học
cuốn vở chuyền hơi nhau tối ngày

cũng lầm khi ngồi cùng ăn cơm
ta thường ăn chực, biết sao không ?
lỡ ghiền ngón biếc em đưa chén
quên cả ngại ngùng nhiều lần đơm

cũng đã đôi lần nắm chung giường
nhìn trăng rằm sáng mát quanh vườn
giữa hai ta có đôi cô bạn
mà ngắm hương em, thật bất thường

từng đã theo về tận quê em
vẫn vơ đứng ngó cái bậc thềm
mái nhà rường lớn như đình vậy
em ở đây và em lớn lên

ngó ngắn chỉ vì rất ngắn ngo
nghĩ em chạy tắm mura hàng giờ
những ai đã thấy em rồi nhỉ
ta dễ gì đâu một tình cờ

cũng đã đưa em về quê ta
còn khoe chi nữa gốc cay đà
nhà ngang dãy dọc cùng cây mít
cũng đã vì em mà thở ra

cũng đã từng đi du ngoạn chơi
tuy chưa chạm mặt được chân trời
nhưng bên em đã vô cùng tận
tưởng sống bình an đến cuối đời

ta đã làm thơ chép tặng em
nhiều bài ngó ngắn chẳng đáng xem
nên ta đòi lại và ta mắt...
dù chưa bao giờ ta có em

ta vẫn chưa già, sắp bảy mươi
và em vẫn vậy, tuổi hai mươi
cho dù chỉ kém ta con giáp
vẫn nhớ y nguyên giọng nói cười

thơ viết linh tinh chǎng làm gì
nhưng mà ai biết một đôi khi
em vui vẻ nhé, đọc thơ nhé
em với ta đâu dẽ lỡ thì

Em ở Cali, gần lắm mà
khi nào ta nhớ sẽ bay qua
hay thôi, em gọi qua điện thoại
để “ông” xưa, vẫn ba hoa

Một Thoáng Thơ Lê Quyên Châu

tình cờ mở đường táo bạo
em cho ta những bất ngờ
cũng may ta nhát như thỏ
kịp làm một gã ngây ngô

cũng như nhiều lần trước đó
đưa em thăm chị Hội An
chẳng có mưu toan gì cả
chỉ làm giàu chuyện lang thang

đường đi không xa gì mấy
xe đò rồi đến xích lô
ta ngồi ôm em thật chắc
mà sao roi mắt bao giờ

phải xin công bằng xác nhận
em là một đại mỹ nhân
trong đam nụ tình ta có
đứng đầu nhan sắc tuyệt trần

ta được có em quá dễ
để rồi vụt mất liền tay
sau vài bài thơ đăng báo
sót cái tên ghép với đầy

ngày sau mây ai còn nhớ
thơ tình của Lê Quyên Châu
cả em, hình như cũng vậy
dù em mới yêu lần đầu

riêng ta không nhiều nuối tiếc
cầm vàng không chắc để rời
em chừ ra sao không biết
nhớ em như nhớ mây trôi

bien Thanh Bình chừ đã khác
dương liễu xanh đã mất rồi
sóng hình như không gọi cát
ta, em đã lạc cuộc chơi

viết vội vài câu thật vụng
như là dấu chấm tròn vo
kỷ niệm vốn đầy một bụng
đôi khi còn phải giả đò

Nước Mắt Đức Hải

bốn mươi hai năm, chưa một lần nhắc đến
em vẫn còn hít thở rất gần ta
Ơi cô gái tuổi bé sừng trâu-mộng
tuổi num cau nang vải-mộc thành hoa

chẳng ai nhắc, ta vẫn còn nhớ rõ
xóm-biển-mồ-côi Đức Hải năm nào
dùa cụt đầu cát không dung cây cỏ
vài mái nhà nằm phơi nắng hanh hao

ta một thuở đã chấm nhầm tọa độ
may pháo binh đã bắn chêch nhà em
để sau đó khi nằm làm chốt chặn
ta vô tình lượm được một trái tim

em hẵn nhớ mặt trời còn ngủ nướng
đã có ta tháp thoảng quẩn bên nhà
áo giáp, bản đồ hình như sáng tướng
làm lòng em sớm nhận diện ra ta

dưới nắng nóng tướng chừng như thường trực
của cát nóng vị gió biển bao vây
ta chốt có một mái hiên tĩnh lặng
hạnh phúc tuyệt vời em ngã vào tay

chỉ vuốt tóc, chỉ ngồi nghe em thở
hương trình nguyên con gái quả nhiệm màu
ta vốn dĩ từng hư thân xấu nết
nhưng giữ lòng thánh thiện được nhờ đâu

mắt sáng quá và môi hồng thơm quá
làm sao nhai, sao nở cắn cho đành
chẳng lật áo đè thơ, chẳng tảng mẫn ra chữ
tình như dòng nước đọng giữa mây xanh

lời thủ thi như ngón tay cù léc
trái tim nghe nhột nhột chợt hiền lành
em trong tay ngõ như hoa đang nở
ta lắng nghe tình lắp lánh mong manh

cứ thở thè ngày này qua ngày khác
ba tuần dài cho mỗi bận thay quân
ta được lệnh rời chỗ nằm dã chiến
nghĩa là rời em, rời Đức Hải mông lung

tình đến đi thật tình cờ, vội vã
không chia tay, không đậu nỗi dòng thơ
em của biển của đất trời Đức Hải
và bây giờ đã thật sự của thơ

ngày tháng cũ không có hoa để tặng
hoa hôm nay cũng nở vụng, bất ngờ
trong mớ chữ ta vừa xào nấu lại
có nước mắt em ta cảm nhận mơ hồ

Chút Tình Sông Vệ

danh Sông Vệ nghe từ thời thơ ấu
mãi tới thanh xuân mới chạm đất hiền
chưa kịp thấy dòng sông Nghiêu Đè kề
đã được gặp em lộng lẫy giáng tiên

với đôi mắt Điêu Thuyền thời Tam Quốc
với cánh môi thơm ngát Vương Chiêu Quân
với bàn tay Tây Thi mềm tơ lụa
với Quý Phi hơi thở ngầm ngàn trùng

em gom đủ tứ mỹ nhân cỗ sứ
để làm nên một nhan sắc chân quê
trăng lặn, chim sa, cá chìm, nhạn lạc
lãng tử chưa đi lòng đã quay về

ta gặp nhau khi em đang hạnh phúc
với bạn tình trăng gió rất nên thơ
ta ngầm nghe nhưng cam đành chép miệng
gió theo mây thầm lặng... có ai ngờ

em không ngại dĩ nhiên ta chẳng sợ
vun cuộc tình cho xanh gốc thi ca
tháng mấy bận sau hành quân ghé lại
ngồi ngắm em và vui miệng ba hoa

tưởng nói dốc nói đùa cho có chuyện
đâu có ngờ đôi lúc cũng nhớ nhung
em tõ vẽ nụ tình cao mây bậc
chắc chỉ đùa nhung ta nghĩ lung tung

cũng tù đầy trong ta trời Sông Vệ
chợt bỗng thành mái ngói với tàng cây
và ta đã như chú chim se sẻ
lúc thúc nhởn nhơ bay lượn cả ngày

ta đã thuộc từng lối đi lòng chợ
nhà của em cũng là một cửa hàng
ta thuộc mặt những gì me em bán
còn lạ gì mắt liếc ngọt hành lang

ta nhớ cả ngón chân em kiều diễm
hột nút-ruồi-kín mọc sát chân lông
em chẳng tỏ nhưng ta thường đọc rõ
giác mơ đêm em khép mở nỗi lòng

ta cũng biết em hai tay bắt cá
nhưng chẳng sao khi ta cũng linh tinh
cái gọi nhó cái vòi tình vội vã
chẳng vì ai ngoài thủ lợi riêng mình

ta thành thật tưởng chừng như giả dối
ta mê em như làn khói thơm môi
em lẳng mạn muốn sưu tầm nhân ái
sắc nhan em mỗi khắc một tuyệt vời

cầu Sông Vệ, ta không còn xa lạ
dù chưa một lần nhảy xuống tắm sông
nước mơn ngọt thân thể ta từ độ
em vui chân vào lô cốt ngồi mong

nhắc không hết, kể không tròn câu chuyện
chẳng vì đâu, đâu biết bởi vì đâu
em chẳng trách ta chẳng hờn chi cả
thế nghĩa là ngầm thông cảm cho nhau

chắc chẳng phải mượn cớ em để viết
về bãi dưa bãi cát trắng gì đâu
cũng không phải viết về những tiếng súng
nỗi cầm chừng khi ta trán giữ cầu

đã xa lăm, đã xa rồi Sông Vệ
em hồng nhan giờ đã biệt thanh xuân
nhưng chắc chắn tình yêu xưa còn đó
cũng như ta tim vẫn đõ thắm màu

gởi tặng em bài thơ này đây nhé
hơi lầm lời, lùng củng lẩn ba hoa
nhưng có thể em đang nhớ, gấp
một chút gì còn đẹp giữa chúng ta

một chút gì coi bộ rất bao la

18-8-2010

Đôi Mắt Xứ Ngọc Điện

đã đến phiên trở về trán giữ
cửa đông sư đoàn vài tuần lễ, dưỡng quân
bố trí xong chiều ngã màu tím sẩm
phố gọi lòng dành phiền đến đôi chân

lững thững về ngang bến buồn xe ngựa
gió bụi nhặng ruồi theo gót ngu ngờ
bóng áo trắng ai lênh đênh xe đạp
mắt chạm tình cờ rung động bâng quo

vẫn bước đều chân sao cùng ngoái lại
một kẻ cúi đầu, một kẻ nghiêng vai
hai ánh mắt nhìn như nguồn điện chạm
trời chẳng mưa dông, sấm chớp đường dài

sao lại nhớ nhung hàng mi lạ quá
ai uốn cong vòng từng cọng chỉ đen
những nguồn nước nào chứa đầy đôi mắt
ta chợt thấy mình bơi giữa lá sen

gần hai giờ sau ta quay trở lại
nhìn đám anh em bố trí quanh nhà
vườn giàu cây xanh, lá thơm mùi nước
lòng dạ sông Trà đang độ nở hoa

đệ tử đã xin hiên người mắc võng
cho chõ ta nằm bót chút hắt hiu
định mở giày sault thả chân thư giãn
thân võng chao nghiêng lòng tựa cánh diều

thấy ánh đèn soi lọt ra cửa sổ
tiếng gọi không lời chợt thấy nao nao
gõ cửa bước vào chân tay khụng lại
cặp mắt đôi môi... từng chẳng kịp chào

và những ngày sau chuyện gì không nhớ
ngoài nỗi lâng lâng ta đã của nhau
phố gọi không về, bạn kêu không ghé
ta khờ dại như thuở mới lần đầu

tay ở trong tay mà lòng vẫn sợ
bởi vẫn nhớ yêu cô vợ ngoan hiền
bởi vẫn giấu em điều quan trọng đó
trái tim không hề nặng nhẹ ưu tiên

khi ở bên em lòng thương bà xã
vuốt tóc vợ hiền lòng lạc về em
nhiều bận ra đường chợt quay hướng khác
đi quẩn đi quanh lặng quạng một mình

từng ghé trường em, từng vào tận lớp
từng đón giữa đường tặng mấy bài thơ
báo chưa kịp đăng em cầm đọc trước
khoe với bạn bè cả nỗi ước mơ

chiếc ảnh em cho nghiêng nghiêng mái tóc
dãi bâng đô vàng như một đường hoa
ta giấu ngay sau ảnh bà xã đẹp
lòng vẫn hân hoan như có hai bà

tình chǎng thong dong như dòng mây trǎng
bà xã ta hay, và em cũng ngộ ra
tùng lá thư buồn nhạt nhòa dấu lẻ
vợ cũng quay lưng về lại quê nhà

ta bỗng hiện nguyên một thằng thua cuộc
ngồi mé ngã tư, đứng dựa ngã ba
thơ thẩn bỗng không hơn gì giấy lộn
đắp mặt không xong, phủ lòng xót xa

định mệnh bắt ngòi giúp nhau mở lối
trái mìn oan khiên như vị círu tinh
em chọt vội vàng làm cô dâu mới
vợ đã yên lòng nuôi gã thương binh

mấy chục năm qua tình thành cỏ tích
nhắc lại nao nao nhúrc nhối như là
tội nghiệp chồng thư ta không giữ nổi
để vất tình cho chũ thêm thiết tha

vẫn thấy như in ta đang nằm vỗng
em nhìn trước sau rồi ghé vút qua
một tờ lịch ngày chữ em viết vội
anh nhớ nghe không... đừng phỉnh người ta

ta phỉnh ai đâu, phỉnh ta đây chứ
cho đến bây giờ ta vẫn phỉnh ta
nhớ nước sông Trà quay bờ xe nước
lòng đậu hay trôi ngã tư Ba La ?

Thêm Một Bài Cho Lý Phước Ninh

“gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”
ta được gần em kể đã rất lâu
sáng không sáng, mà đèn hơi có chút
chẳng phải vì em, tại cái... chi đâu

đôi không đẹp và thường hay khắc khẩu
chuyện tầm phào, gần cổ cãi văng rắng
em bảo thủ trong khi ta hủ lậu
năm mươi năm chăn chiếu vẫn thăng bằng

thua một giáp nhưng em thường chứng tỏ
trứng khôn hơn vịt đạp mái ngon lành
ta cầm lái em ngồi bên điều khiển
lối đi gần em dẫn đến trời xanh

ta làm thơ, được kể như nghè ruột
em ngon hơn Nguyễn Hưng Quốc rất nhiều
câu ưng ý em phán rằng tối nghĩa
rồi em xì, em háy rất... tự kiêu

chẳng những thế em còn thò tay sửa
hoặc làm thơ... may, cũng rất ra trò
tả tình yêu, em rất là tinh tế:
anh yêu em vì những thứ trời cho !

những thứ ấy chắc không là mái tóc
hoặc mi xanh, mày liễu, mắt rau răm...
thứ phòng vệ, loại tấn công mới chuẩn
hợp cùng thơ, em đánh giá: ba lăm

ngày tiếp tháng ta và em hục hặc
chuyện trời ơi đất hối của người ta
chuyện hai đứa thì không cần chǎn đǎp
ngày bảy đêm ba chù đến lúc tà tà...

01-8-2010

Tình Cho Một Nửa Của Nhau

chỉ vừa tròn bốn mươi năm
“người dung khác họ” ăn nằm với nhau
nắng mưa nhuộm tóc thay màu
ta chưa dám phinh em sầu chia đôi

tình trồng nở đở cánh môi
câu thơ ăn cắp của đời nở hoa
ngầm tùng cái véo thiết tha
ghiền tùng cái ngắt mặn mà yêu thương

trải trăng vừa kín góc vườn
xuân phong nhất độ chung giường thủy chung
nguồn tình bất tận xổ tung
kết từ nồi đậu khíp vung voi đầy

hú hồn, thuở ấy... hôm nay
chắc ta đã phải đưa tay vào còng
cảm ơn chiêu tặng con dông
giọt mưa tiếp tục trỗi bông đến giờ

Trôn Mưa

tan buổi học về, chưa qua Lê Lợi
trời mưa dông như cầm chỉnh đồ xuông đường
ghé rất vội vào hàng hiên đóng cửa
đứng vuốt đầu bắt gặp một mùi hương

hình như có tiếng chân sau lưng cửa
không tò mò cũng liếc mắt vu vơ
một mái tóc trai thơm vai áo lụa
đang lắng nghe tiếng động đáng nghi ngờ

mưa càng lúc càng gia tăng hối hả
ngọn gió cuồng xô xe đạp ngã lăn
quay lưng chấn ngàn sợi mưa uớt vở
mặt vô tình va vào cửa chưa quen

chưa kịp thấy đau, bất thắn cửa hé
đôi mắt nhìn quan ngại lẩn bao dung
ngượng ngập lách mình vào lòng trắc ẩn
chợt thấy lâng lâng thanh thản vô cùng

từ bữa đó mỗi lần qua Lê Lợi
trời không mưa mà cũng ghé mắt vô
cho đến bữa hẹn nhau cùng đến lớp
tay trong tay cũng đã đến bất ngờ

em mười bốn mới vừa lên đệ tứ
tôi hơn hai, học đệ nhị đàng hoàng
tưởng đã lớn hóa ra còn con nít
tình tinh khôi chợt lặng lẽ chia tan

rồi một bùa bất ngờ qua Lê Lợi
trời mưa dông, sao không ghé vào hiên
sao cứ mãi đạp xe qua xe lại
căn nhà xưa vẫn lặng lẽ, hồn nhiên

tình gió thoảng nào phải đâu hời hợt
mưa hay em thành kim chích vào tim
có vuốt mặt mưa vẫn trào đáy mắt
và tôi được thành vết sướt tim em ?

Hầu Chuyện Cùng Mỹ Nhân

tặng PK

ngày hôm qua điện đàm cùng mỹ nữ
vừa định cư ở xứ sở cờ hoa
cảm nhận thật nhưng nói ra như xạo:
lòng chót thơm những hương vị quê nhà

sau chào hỏi chúc mừng cho phái phép
chuyện loanh quanh qua nhân ảnh xa xưa
lẽ tất nhiên phần đông là người đẹp
những nụ hồng từng tạo dựng nắng mưa

tôi một thuở vốn cù lân lạc hậu
cũng học đòi từng biết vọng mỹ nhân
cuộc đời có một đôi khi dốc, láo
cũng giàu thêm một chút ít phong trần

người tiếp chuyện vốn là trang nhan sắc
nghe phuong danh chưa được gặp bao giờ
vài tấm ảnh tưởng chừng như giàn lăm
mà quả nhiên đã là những hơi thở

tôi lâng mạn ? thưa không, tôi tình thật
chỉ nhắc lại giùm những bạn hôm nao
sẽ vô nghĩa với vài dòng ca ngợi
gió đưa mây về lại cõi trăng sao

tạ người đẹp cho chút hương Đà Nẵng
gió sông Hàn mang cả nắng Hà Thân
tôi chợt thấy núi Sơn Chà trước mặt
đường nối đường mở trăm nẻo bâng khuâng

muốn dừng lại những câu tình vớ vẫn
sao như tuồng thơ chợt có bàn chân
mỗi nhắc nhớ như những người hướng dẫn
tôi lang thang mà quên cả ngại ngần

vâng, đúng vậy, Đà Nẵng còn nghèo lăm
nhưng một thời giàu sự sắc hương thơm
chẳng chỉ có nhị Thu, tam Quỳnh rạng rỡ
còn biết bao nhiêu dung mạo hoa hồng

tên không gọi nhưng nhiều người đã nhớ
riêng chi chàng bay bướm thuở nào xa
mỗi góc phố vốn hình như không lạ
ngàn gót son từng yêu điệu thuốt tha

xin đừng trách khi nhắc về xứ sở
tôi gần như chỉ nhắc đến giải nhân
ai chẳng biết quê hương là tất cả
vạn vật, con người, bụi bặm, nghìn năm...

trái tim bạn, trái tim tôi có cả
một quê hương không cần nhắc chi nhiều
đã là máu luân lưu trong cơ thể
nuôi dưỡng đời thơm ngát tình yêu

tạ người đẹp đã cho tôi hầu chuyện
dẫu vu vơ cũng phơi phới dòng thơ
thơ không hay chỉ vì tôi còn vụng
y như thời linh hiền tuổi trai tớ

19-10-2010

Hoàng Tiếu Thư

em chẳng xem ta ký lô nào
thanh xuân phơi phói, tuổi làm cao
xứng danh ái nữ nhà quyền quý
cô tiếu thư ngoan, mướt má đào

chuyện đó bình thường, lẽ đương nhiên
(ai thèm để mắt một tên điên
suốt ngày ngát ngưởng rong xe đẹp
len lén dòm chừng bụi mái hiên)

em chỉ mải mê chuyện học bài
choi tem, ép lá, chọn hoa tai
vẽ mày, phone bạn cùng dạo phố
thay jupe-serrée đổi áo dài

rảnh rỗi đọc thêm để hóa thân
những Jean Paul Sarte, những Sagan
("buồn ơi !" sao thấy "buồn nôn" quá
mở mắt, đòi cho lấm nợ nần)

em vẫn thường nghe Trịnh Công Sơn
chép thơ Huy Cận, Nguyễn Đức Sơn,
Thanh Tâm Tuyền với Hoàng Anh Tuấn
cả những nhà thơ... rất ba lon

em cũng rất mê tranh Đinh Cường
Nghiêu Đề, Thái Tuấn, Rừng, Trịnh Cung...
những cây cọ biết suy tư ấy
lòng trai lên màu ám sắc hương

em biết tôn vinh Nguyễn Thị Hoàng
Nhã Ca, Thụy Vũ... đẹp tưng trang
chồng cầm trong lớp không quên mộng
thả ít câu hoa xuồng mặt bàn

em biết rằng em rất dễ thương
nhưng thương không dễ, chó có buồn
gã nào lặng quạng em xuyt chó
cắn phút cho tình mắt gốc luôn

em đẹp, em tài, hiền... thế kia
thảo nào ta chỉ được chàu rìa
biết suông tên họ là may lắm
vừa đủ đê lòng dựng tấm bia

cung kính thưa cùng Hoàng nữ sinh
tiểu thư xin chó vội bức mình
mê em ta tưởng làm thơ được
tội nghiệp ngôn từ vẫn linh tinh

bỏ chín làm mười nghe tiểu thư
nói hoài lặp mãi cũng không dứt
em là cô bé kỳ khôi nhất
cái hay diệu kỳ, hạ gục tôi

Nhị Kiều

cá lặn, nhạn sa trăng không mọc
hoa tàn... tôi dại cũng vì em
sắc nhan quả thật không vị độc
không súng gươm mà thật vô biên

Luân Hoán

chẳng phải hai Kiều của Tố Nhu
chỉ là nhị vị đại tiểu thư
nhẹ nhàng thanh cảnh giàu nhan sắc
hoa đón chim chào gót lâm du

chắc chẳng cần soi áng cỏ văn
Trung Hoa cỏ đại để tìm trăng
Trầm Ngư, Lạc Nhạn cùng Bê Nguyệt
cho đến Tu Hoa ... chắc chỉ bằng... (1)

khói sương mảnh khảnh nét liêu trai
chân mày gót ngọc lẵn vòng vai
đều là da thịt trầm hương cả
nhật nguyệt tinh khôi ướp bốn mùa

quả đúng là hồn của sắc hương
trong ngôn từ đẹp Vũ Hoàng Chương
trong cuồng mê chữ Đinh Hùng vẽ
nhạc họa tìm vay nét nghệ thường

nhi vị dịu dàng ngát bước sen
chùm mây chao động gió than rặng
chung trời chung đất chung năm tháng
mà nhớ thương nào đâu có chung

tôi thoáng mơ hồ giấc chiêm bao
yêu điệu trong từ búp ca dao
người cười người nói người ca hát
đêm sáng bừng thêm đôi vị sao

trong cặp thõng tay, ngang đồi hoa
tùng trang sách ngọc thúc nhìn ra
cùng gương cùng lược cùng cây bút
thân mật chờ hôn dáng mượt mà

tôi đã trở thành rất vô duyên
ngó ngắn ngợi ca những giáng tiên
bằng lời nông nỗi như mê sảng
năm áo câu thơ tò nỗi niềm

nhi vị là thơ hay khách thơ
ô hay tôi quá khéo giả vờ
trái tim không đựng điều chân thật
biết đến bao giờ mới có thơ

xin lỗi người thơ lẵn khách thơ
Tiên Đài còn ngại đến “bao giờ”
tôi đâu vô phép ba hoa hão
chẳng biết vì đâu dạ trổ thơ

6g 30 ngày 14-8-2009

(1) Tứ đại mỹ nhân Trung Hoa:

Tây Thi thời Xuân Thu Chiến Quốc nhan sắc được
người xưa cho rằng cá nhìn thấy phải lặn sâu (trầm
ngư)

Vương Chiêu Quân thời Tây Hán với nhan sắc
con nhạn bay trên cao nhìn thấy cũng phải rơi xuống

(Lạc Nhạn)

Điêu Thuyền thời Tam Quốc, trắng không mọc được
hoặc lặn đi

vì có nhan sắc của Điêu Thuyền xuất hiện (Bé Nguyệt)

Dương Quy Phi thời Đường với nhan sắc hoa nhìn
phải xấu hổ tàn đi

Hương Bài Thơ Cũ

bốn mốt năm xa chọt sáng nay
hương bài thơ cũ gọn chân mà
tiếng vàng thỏ thẻ reo hồn nhạc
đánh thức tình vui mở cánh bay

đứng lại trên hè ngã tư xưa
một thời chờ đợi run tay đưa
đôi câu viết vội trên bao thuốc
tim đập liên hồi quên gởi thưa

kịp nhớ bàn tay rất thiện thùng
giấu ngay vào vạt áo rung rung
quay mình thả bước nhanh theo bạn
nhưng gót chừng như vướng nhớ nhung

em khuất dần trong đám bạn bè
ta vào trở lại quán cà phê
trái tim rộn rã chưa kịp tĩnh
và suốt cả ngày như vẫn mê

ta vậy, còn em... đến bây giờ
mới hay em vẫn đợi chờ thơ
những hôm qua ngã tư quen ấy
ta vẫn, em buồn lo ngắn ngo

tội nghiệp cho em đã hết lòng
vì thơ, đã vội vã qua sông
mang theo tất cả bao câu chữ
truy niệm cuộc tình chẳng trỗi bông

cảm ta tình em nuôi dưỡng thơ
uơm thơm thương nhớ đến bây giờ
cũng may thơ chính là em đây
ta với em là... cũng chính thơ

vốn hiểu lòng nhau đã quá lâu
từ hôm mắt chạm mắt lần đầu
bài thơ không chở nguồn ngôn ngữ
chỉ đựng tình yêu trao gởi nhau

vẫn nhớ đêm trong cánh vồng xanh
đêm trên nền phản ván yên lành
mắt tình quấn quít tay không chạm
hạnh phúc reo theo gió lướt màn

sẽ nhắc nhiều hơn kể nhiều hơn
cửa đông mãi ngát những hương thơm
hương bài thơ cũ chưa hề cũ
vẫn mới tinh khôi ở trong lòng

Đoạn Thơ Không Định Viết

tặng nữ sinh Hồng Đức Đà Nẵng,

cô em Hồng Đức ngày xưa
bây giờ không phải tay vừa nũa đâu
ngoài chuyện em đã làm đâu
em còn hơn cả mày râu nũa kia

đâu cần lòng nhúng rượu bia
vẫn thơ em vẫn sớm khuya hữu tình
em không còn con bé xinh
mà cô gái đẹp thơm tình ngát duyên

đất trời không dễ chao nghiêng
chỉ riêng ta mới có quyền vẫn vơ
bồng em bỏ vào trong thơ
để cho sợi nhớ sợi mơ tượng hình

giàu lên từ những linh tinh
thành danh từ những vóc tinh tinh khôi
trái tim mãi mãi yêu đời
cũng nhờ có những dáng ngồi trổ hoa

ơi em Hồng Đức xưa xa
phà hơi lên chữ thấy ra em liền
đây này mái tóc nghiêng nghiêng
đây này vạt má không đồng tiền mô

và là em thật hay thơ
cũng là một phút bất ngờ hiển linh
câu thơ không thành câu kinh
mà ta vẫn tụng cung nghinh em về

cảm ơn em chuẩn bị về
trái tim ta mở, chưa hề đóng đâu
ghé qua một phút thuộc làu
hai tâm thất máu một màu yêu em...

thôi dừng, mượn đõ cái tên
của cụ Luân Hoán ký thêm cho tình

8g 54, thứ sáu 29-01-2010

Đọc Tây Sương Ký

ngòi không, đọc lại Tây Sương Ký
gấp dãi trăng vàng sáng mái tây
đôi mắt Oanh Oanh từ thuở ấy
vẫn còn xao xuyến đến hôm nay

ta chọt đã là Trương Quân Thụy
vào chùa giả hiếu lập đàn chay
đè thơ lên những dòng hương khói
cho mắt nàng Thôi âm suốt ngày

ta sẽ thả ngay Tôn Phi Hổ
sai y đi dán khắp đó đây
lời tình luyến ái nồng hương núi
Oanh muội cùng ta nướng gió hay

đâu có cần chi khoa thi hội
để phải xa nhau đến một ngày
Trịnh Hàng có dịp tròn xoe mắt
nhở rót của em chiếc lông mày

“ngã tựu thị cá đa sâu đa bệnh”
nhưng biết đâu chừng lại hóa hay
đa tạ ơn sâu Vương Thực Phủ
cho ta sống hạnh phúc tròn đầy

07-5-2010

Năm Nghe “Tà Áo Văn Quân”

thứ tư, năm tháng năm
năm nhớ em nghe nhạc
thoáng Tà Áo Văn Quân
chập chờn chàng Tư Mã

chưa nghe Phượng Cầu Hoàng
đã mê nàng mười bảy
hát nghêu ngao cùng chàng
Tương Nhu đời nhà Hán

“...hữu diện thực nữ tại...
thất nhĩ nhân hà sầu...”
ngộ được nhan sắc tuyệt
hôn phách xiêu vè đâu ?

môi hát mắt theo lòng
trông vời đôi mắt liếc
tài tử gặp gai nhân
sét đánh đâu cần biết

nàng bỏ đời nhung gấm
lưu lạc theo tình nồng
uống rượu cùng bán rượu
vui say đời tang bồng

tâm lòng cha đau nhói
trải lụa kết hoa hồng
thời vận chợt sáng chói
danh rạng cùng núi sông

quan nghiệp đâu dẽ trói
những tấm lòng thong dong
ta cũng như người vậy
nên chờ vẫn ngồi không

người hò đò chút đỉnh
trong toan tính thay lòng
cũng may thư giãn biệt (1)
đánh ngã mộng đèo bòng

ta hơn người một bức
bởi trước sau một lòng
yêu tình dành nhăm mắt
quay đầu lánh mỹ nhân

dẫu đôi chút không thật
dẫu đôi lần bâng khuâng
hai ngàn năm qua vội
vẫn như còn Văn Quân

cảm ơn Phạm Duy Nhuận (2)
cảm ơn Phượng Cầu Hoàng
ta dẫu thua Tư Mã
vẫn trân trọng hòng nhan

(1) Giã Biệt Thư, thơ Trác Văn Quân gửi Tư Mã Tương Nhu

(2)tác giả ca khúc Tà Áo Văn Quân

Vô Duyên Cùng Mỹ Tửu

anh hùng hào kiệt đều mê rượu
ta không hảo tửu, làm tiêu nhán
so vai đứng ngó đời ngang dọc
té đái trong quần chyện tiến thân

văn nhân thi sĩ đều hảo tửu
ta không mạnh rượu, làm thường nhân
bắt chước làm thơ chi cho mệt
làm tình nhẹ nhõm sướng hơn không

người xưa hữu lý, không sai lệch
“nam nhi vô tửu kỳ vô phong”
ta đâu có thể bay ngàn dặm
đuối sức nhàn du bước lòng vòng

Lý Bạch bên Tàu ôm trăng chết
ta ôm gì để chết quang vinh
ngó đi ngó lại ngoài người đẹp
chẳng có gì hơn xứng với mình

không làm cách mạng không yêu nước
thỉnh thoảng buồn buồn chuyện núi sông
biết đâu tưởng nhớ mươi ngọn cỏ
cũng đủ làm nêu kẻ có lòng

nhiều khi cũng muôn nương hương rượu
viết bậy cho tình biết trổ bông
bao tử tim gan ... không chấp nhận
cũng dành xếp lại mộng viễn vông

có phải hôm nay nhò nắng đẹp
mươi câu quờ quạng đậu trong lòng
thở ra may được đời hấp thụ
tụ lại thành dòng đủ rửa chân

11-5-2010

Nhậu

tặng Lưu Nguyễn

nhậu nhẹt gì đâu chó
chỉ lai rai nhầm môi
nẽ bạn thỉnh thoảng rót
cũng làm điệu thẩm môi

mười lần bạn gọi nhậu
tám lần cáo bệnh đau
hai lần đến lặng quạng
rồi lặng lẽ lặn mau

một phút ngồi nghe nói
sốt ruột hết một ngày
một giờ nghe rượu hót
một năm còn như say

bạn tự hào mạnh rượu
xứng danh là văn hào
không hổ là thi sĩ
thơ ra rượu phải vào

còn ta tự... gì nhỉ ?
giỏi lăm là tự tình
nhiều khi cũng khoái tì
nếu mình thành Lưu Linh

dân mạnh rượu đã nói
những câu thành danh ngôn:
“nhậu nhiều làm buồn vợ
nhậu ít bạn bè buồn
không nhậu khó thoát nợ
một mình ngồi buồn suông”

uống rượu hẵn quá thú
sang sảng chuyện nước non
chuyện giang hồ lặc vặc
cũng trở nên có hồn

ta cũng thèm biết uống
mấy người biết uống đây
nhậu có hẵn là uống ?
biết uống, kể khó thay

đâu dám luận về nhậu
tự nhiên nhớ hơi cay
viết mươi câu thay rượu
ơ kìa, như đã say !

24-11-2010

Bé Tắc

gặp văn không có bút
có bút lạc mất văn
vẫn chơi trò cút bắt
lâu ngày thành thói quen

đâu phải đã quăng bút
(đâu có bút để quăng)
lòng rỗng làm sao vét
chút bụi bợt thơ văn

đảng phái không có chỗ
hội đoàn chẳng có chân
thỉnh thoảng nể bè bạn
ghé thăm chơi đôi lần

băn khoăn nghĩ trong bụng
lấy gì gói cái ta
trái khô chờ gió rụng
thử thêm lần ba hoa

đêm nằm chợt gặp hứng
sáng ra lạc mất vẫn
tới lui trong phòng chật
hòn có nằm trong thân ?

Tù Trong Xa Cách

“anh để dành cho em!”

lời dặn ngân êm đềm
chợt nghe lòng dao động
man man buồn mông mênh

một giây, tim bâng ngò
sững chùng những vần vơ
chập chờn xao xuyến mộng
hồn tràn ngập chiêm bao

tình ta đương nhiên nồng
tình em chừng mặn hơn
em nhắc lời xưa cũ
không rủ... cũng sa lòng

tự dung đâm thẳn thờ
trở lại thời ngây ngô
mịt mờ niềm hy vọng
thương nhớ càng dạt dào

nhớ em càng yêu em
thả hồn trôi lênh đênh
ngại buộc tình vào chữ
không chở hết nỗi niềm

ngày ngày nghe em cười
hạnh phúc vì đang vui
có nhau trong xa cách
tạm quên nỗi ngậm ngùi

Sinh Nhật Năm Lên 67

năm giờ sáng lèn đồ xong
đứng cho bà xã chụp trong chụp ngoài

thật ra chỉ “năm” bè ngoài
bên trong “xuồng cáp” coi mòn khó thương

nhìn da ngẫm nghĩ ra xương
dẫu gian dối cũng khó đường ba hoa

ta chừ đích thực đã già
cho dù ta vẫn là ta thuở nào

thuở nào đại khái ra sao
lật bàn chân ngó vết bào thời gian

chập chờn nhưng khá rõ ràng
cái ta là cái thanh nhàn bẩm sinh

10-01-2008

Tu

biết chắc chắn khó thành chánh quả
nên không vào chùa xuống tóc tụng kinh
tôi gắng tu tâm để giúp chính mình
tránh bót ôm đau, không mong bất tử

chuyện tu của tôi có hơi tài tử
không mõ chuông kinh kê cao minh
không hương hoa bánh trái linh tinh
chỉ duy nhất một điều: không làm ác

thời bé nhỏ tôi thường hay hạ sát
những con chim bằng dàn ná sơ sài
giết để chơi, để chứng tỏ mình tài
cầm một chặp rồi bùi ngùi chôn cất

tôi lập mộ cho nhiều chim hút mật
những linh hồn thân xác rất mong manh
Ấu thơ trôi qua, tôi thoát xác, hiền lành
cả con kiến cũng không hề đụng tới

trí thanh thản nên lòng luôn phơi phới
tôi thoát qua những tai nạn tình hình
xe rót xuống cầu Cẩm Lệ giữa bình minh
chỉ để lại trên đỉnh đầu vết sẹo

đêm đông lạnh ăn bánh xèo bùi béo
ai ngờ đâu trúng độc sủi bột mồm
thằng Hoàng Anh đã bật khóc om sòm
tưởng tôi chết ngay sau khi súc ruột

tôi vẫn sống để suýt đi tàu suốt
lần đầu tiên “rách áo” ở Rừng Lăng
vết đạn thù còn teo lại vết nhăn
sau lưng, giữa trái tim và xương sống

tiếp tục cầm quân giữa trời gió lộng
đất An Mô chân dẫm phải “ba râu”
bàn tay ai bóp ngòi nổ, nhiệm màu
tôi chết sững... có phần hơn Từ Hải

thoát tan xác nhưng lo buồn lớn mãi
cầm khẩu colt chưa hề bắn một ai
lượng sống trời cho tôi vẫn còn dài
dù lại đạp một quả “mìn con cóc”

thân thể tôi đã sút đi một góc
nhưng tâm hồn chùng nhẹ nhõm hơn ra
chẳng phải vì đâu, vì tu tĩnh nở hoa
hồn chim cũ độ trì, tôi chắc vậy

lầm lỗi áu thơ như là đòn bẩy
bung tôi lên một tầng sống cao hơn

ngày hôm nay mưa ướm ướt, đường trơn
dù (ô) không mờ, làm gãy đi thơ thẩn
đi và nhớ cả một đời lận đận
rất rõ ràng chẳng sót một điều chi

đoạn thơ hôm nay, tôi định nói gì
chuyện mỗi bữa, mỗi ngày đều vậy vậy
thơ chẳng ra thơ dù điệu vẫn có đầy
nhưng cần chi, lòng đầy ắp thi ca

nếu lắng nghe trong từng tiếng thở ra
đời chắc sẽ gặp tình thơ bát ngát
tôi kiêu ngạo, tôi homet mình, khoác lác
cần thanh minh, bào chữa, thura không

tôi mỗi ngày vẫn thơ thẩn vòng vòng
nên chắc chắn có bài này bài khác
trái tim rộng nên luôn luôn khao khát
sẽ còn người yêu điệu chót ghé thăm

cô vợ hiền chắc hẳn không bằng lòng
nhưng tôi có sút mẻ gì đâu chứ
cả kho tình tôi đang dự trữ
xai mấy đời cho hết được đây

xin mời người còn khéo léo đôi tay
còn mướt rượt đuôi mắt nhìn tình tứ
tôi tu tâm chứ không tu viết chữ
thành thơ tình cho ai muốn vào thăm

những câu thơ nếu không phải chỗ nằm
cũng chỗ đứng để giai nhân hạnh ngộ
tôi chả dại để cho đời bù lỗ
tình đầu tư tôi giàu sự hương thơ

mời em yêu ghé ngay lại bây giờ
trời cùng đất lần tôi chờ nghênh đón

Dao Kéo Bệnh Viện

dao kéo dường như thân với ta
lâu nay tưởng chúng quên bạn già
không ngờ lững thững về thăm lại
chắc vẫn nhớ mùi hương thấm da

thuở trước bạn hiền xin khúc chân
rồi mon men đến mé hậu càn
giờ lên thêm một chục phân nữa
may còn nể mặt, tránh khúc gân

đòi chắc vẫn còn thú để vui
có chi đâu đáng để ngậm ngùi
còn nguyên cả khối tình thánh thiện
và cả trái tim vẫn biết cười

xin cảm ơn người lạ lẫm thân
cảm ơn bác sĩ Hồ Quang Nhân
bàn tay thầm mỹ như làm phép
cỏ xuống lại ngời nét thanh tân

không biết từ nay đến... mấy năm ?
bạn hiền còn chiếu cố về thăm ?
sóng là vay nợ, nhưng xin bạn
giả bộ quên ta giữa bụi trần

(viết trước ngày tiêu giải phẫu tại bệnh viện Jean Talon
Montréal, 8- 2009)

Mươi Phút Phù Du Xuân Tình

ma da, ma đuốc, ma trời...
ma gì đang ở trong tôi thế này ?
ma femme yếu điệu mìnhdây
madame chùng đã phủi tay mất rồi

nhặt nhạnh mơ rót mộng rơi
nuôi cho chữ nghĩa có đời sống riêng
không bình tâm đủ ngồi thiênl
xôn xao gió rũ con chiên tang bồng

đời hơn gì một cái lồng
tự mình bắt nhốt mình trong đau buồn
không giận chi bốn bức tường
trách trái tim vẫn cúng dường, trẻ măng

que diêm thay một ngọn đèn
bung lên soi thấy ta nhăn nhó cười
tới hoài mà chẳng hề lui
cái năm cái tháng dập vùi hồn nhiên

một ngày ăn lạt, ngủ riêng
thấy thiên thu dựng ưu phiền trong ta
dù trăm nghìn cõi ta bà
mà không hương phấn ngọc ngà cũng chê

thiếu em nhất định ta vê
đất trời chi đó không hề bận tâm
không làm chi bằng làm chồng
làm tình nhân những nụ hồng lá loi

ta đây đích thực con người
nhìn giường nhớ mộng nhìn đùi thấy hoa
không cần hồn vía mở ra
còn em vĩnh viễn còn ta còn tình

rung rinh cho đến rùng mình
chỉ là những phút hiển linh nhất thời
đi cho đến chốn đến nơi
câu thơ mới được sống đời thé gian

năm dài thương nhớ mênh man
quả em là chốn thiên đàng thiên thu

Xuân Và Tuổi Thọ

xuân này lên bảy chục
thừa thêm hâm bốn ngày
sao mà thọ quá vậy
với đời giàu đắng cay ?

hồi lên mươi tám tuổi
tưởng gắng đến ba mươi
thời leo được bốn chục
hoài nghi mức sáu mươi

bảy giờ ló bảy chục
không tin sẽ tám mươi
nhưng truyền thống gia tộc
xấp xỉ mức chín mươi

có thể tạm kết luận
càng trầy trật óm đau
càng sút mẻ da thịt
càng vững vàng sống lâu

ta nuôi trong cơ thể
loạn thiên những vi trùng
ta giữ trong nguồn máu
tình yêu rộng vô cùng

giữa hai dòng sức mạnh
tình yêu đã lấn chấn
trái tim khó ngừng đập
khi còn đủ phong trần

lạc quan có bằng chứng
ta thương thọ như chơi
có điều ta không muôn
sống lâu mệt hụt hơi

sau ngày lên bảy chục
vào mươi tháng một này
và qua Tết Tân Mèo
sẽ định ngày xuôi tay

bây giờ xin vui vẻ
đón Xuân từ hôm nay
xuân khác gì hít thở
khác chi tình tràn đầy

sớm mai hôn một chỗ
dĩ nhiên chưa đủ đâu
tối ngủ hôn hai chỗ
mùa xuân sẽ thăm sâu

kinh nghiệm chỉ chừng đấy
tặng những ai có lòng

12 tháng 11 năm 2010
(ghi chú tự kiểm duyệt bỏ 2 câu sau, bạn đọc có thể tự thêm
vào)

Những Mùa Giáng Sinh Cũ

tặng các nhân vật

nhớ xưa nhở Thanh Hải
ta trở thành con chiên
đêm Noël lạnh buốt
mà lòng nóng nhu điên

em đúng là kiều nữ
không là người yêu ta
ta cũng không tơ tưởng
nhưng lòng dạ lạ ra

một thằng bạn cầm bút
với bút hiệu Vương Thanh
gạt ta dễ như bỡn
ta sập bẫy ngon lành

Hải không là bạn gái
vì chưa biết chàng Thanh
ta chung hứng một lát
rồi dao động chòng chành

chợt được mời xem-lẽ
đi chung càng thêm vui
đâu dễ gì từ chối
đôi con mắt có đuôi

ta ngồi thật thà thải
ta đứng càng gõ-đơ
ta quì mới thật khồ
đôi tay ngọng đến giờ

nghe kinh từ môi thăm
ngộ kinh từ má hồng
uống kinh từ mắt liếc
động-kinh ở trong lòng

sau đêm tuyệt vời đó
ta thật sự giáng sinh
(kính xin Chúa tha tội
không cố ý hụt mình)

nhưng rồi Noël tiếp
em trốn biệt đi đâu
đang đêm tìm tình lạc
may gặp Lê Quyên Châu

được tiếp tục quì gối
được tiếp tục lắng nghe
nhip trái tim kè má
hương tình bay vo ve

ta, người không đạo Chúa
nhưng Đức Trời từ tâm
cung chiều ta thấy rõ
đâu phải một đôi lần

từ sân nhiều Nhà Giảng
ta lượm nhiều trái tim
chẳng phải vì lăng mạn
mà tại đồi hữu duyên

năm nay ta cũng muôn
lăng vắng chốn nhà thờ
biết đâu tóc vàng óng
lại rót vào cõi thơ

10-12-2010

Vân Là Hạnh Phúc

mất anh, em bước sang ngang
chóng thành quả phụ dung nhan mượt mà
trời cho tin người tình xa
... “không rủ cũng tới”... chỉ là nhớ thương

nói cười càng thâm thía buồn
chuyện tình như vở cải lương cuối mùa
không đành lòng nhận chịu thua
chiếc hôn ỷ thác gió đưa ngậm ngùi

nghe anh nói, nghe anh cười
lim dim tưởng tượng mắt môi một thời
anh đi, anh đứng, anh ngồi
từng hình ảnh cũ bồi hồi mở ra

hở, lo, trông, đợi, xót xa
những gì sẽ đến sẽ qua mỗi ngày
âm tim mà chưa nóng tay
để cùng mở cánh cửa đầy nhớ nhung

cho dù mươi phút trùng phùng
để ngậm hạnh phúc cuối cùng giữ hơi
chưa cùng hợp cản giao bôi
đã là người của nhau rồi, từ lâu

Nại Hà anh rủi qua cầu
tóc em nguyên buộc dài sầu cù tang
nếu em bước trước vội vàng
em tin anh tháp hai hàng xót thương

triệu câu thơ chót tầm thường
trước lẻ anh vuốt mắt buồn cho em
hạnh phúc cuối đời chênh vênh
mỗi cười lòng thấy mông mênh nỗi buồn

Qùa Giáng Sinh Cho Lý Phước Ninh

chịu nhau từ thuở mười ba
đến năm mươi sáu em là bà Châu
tình yêu chẳng mấy cao sâu
cúi lượm không tới ngang đầu còn xa

cũng nhờ giỏi chuyện trăng hoa
đủ phân nửa nước nảy hoa bình thường
dĩ nhiên chẳng phải trời thương
mà nhờ hai đứa biết thương yêu đời

từ một con bé ham chơi
nhảy dây, đánh thẻ... em ngồi hiền khô
trong tôi và trong cả thơ
đúng y một ả mèo khờ lim dim

lấy chồng không theo cánh chim
ngày ngày tiếp tục bút nghiên đến trường
tôi đi đánh gió đầm sương
súng đạn mài dũa thịt xương chỉnh tề

nằm bên cái chét cận kè
nhớ em chỉ biết vo vê thơ tình
em ra thăm bất thình lình
mặt trận đêm đó pháo binh bắn đều

rồi thì những chuyện tiếp theo
khá đông người biết mè nheo làm gì
bây giờ thơ thành cỗ thi
vẫn là một nhánh hoa chi em cầm

cầm cho nghệ thuật bình bông
nở thơm tâm thất máu hồng chúng ta

trưa thứ năm, 16-12-2010

Thơ Dành Riêng

em nhắc những bài thơ
một thời ta đã viết
đóng tập tặng riêng em
không hề khoe đời biết

đến cả chính ta đây
cũng đã không giữ lại
những dòng thơ tràn đầy
tình yêu em thuở ấy

thật ra những thơ kia
không hẳn mình ta viết
mà từ em khơi nguồn
ta gom vào chữ viết

em giữ mãi bên mình
sau chia lìa chua xót
bảy-mươi-lăm, vô tình
lạc theo dòng vong quốc

em nói mất một phần
đời em từ ngày đó
ta nghe lòng bần thần
thương ai cũng không rõ

ô i yêu là thê nào
tại sao phải tùng cắp
trái tim rộng biết bao
sao qui định hạn hẹp

ta thiếu em lúc nào ?
nhưng chưa hề đánh mất
vẫn còn em sờ sờ
trong lòng ta chất ngất

em lạc thơ cũ rồi
em chưa lạc em được
những bài thơ một thời
vẫn bên em tùng bước

ta có thể viết thêm
thật ra không cần thiết
bởi vẫn yêu nhớ em
và em tin, em biết

những bài thơ dành riêng
đa phần đều tối nghĩa
chỉ riêng ta và em
thì đâu cần rõ nghĩa

Thời Em Sáu Mươi

tặng nhiều người

em vừa lên sáu chục
nhìn qua tướng bốn mươi
vẫn thơm tám nhan sắc
dù ăn vận lùi xùi

em vẫn giữ hình ảnh
của thời kỳ hai mươi
chẳng khác thuở mười tám
mọi bộ phận trên người

một thân thể giàu có
năm tháng thật tuyệt vời
không như trái chín tới
mà ngọt ngào chín muồi

năm nay em sáu chục
có gì khác biệt đâu
vẫn mê mắt mũi lưỡi
chỗ cao và chỗ sâu

mỗi cõi tỏa huyền nhiệm
thanh tú đậm chất thơ
bởi lòng ta cư ngụ
ở đó tự bao giờ

em đừng lo gì cả
sáu mươi hay chẵn trăm
sợi tình không chỉ mượt
ở ngoại thê thăng trầm

mừng các em sáu chục
chúc các em giàu thêm
những tháng năm ân ái
nâng cuộc đời bay lên

thơ tình ta không viết
dành riêng tuổi ô mai
mà thương tặng tất cả
đám hương sắc tóc dài

Chạy Quanh Cuối Năm

gởi bằng hữu

gió khúc khích và nắng vàng nháy mắt
cười nhạo hay là khích tướng ta đây
đúng, ba ngày ta chưa ra khỏi cửa
nhưng sẽ đi đâu với hai đứa mày ?

dù đã hắn ta ngồi trong xe chạy
từ đường này qua đường khác theo hương
xǎng tăng giá, Montréal bát ngát
mấy mươi năm chưa hết góc tư đường

cũng muốn chạy luôn tuồn qua nẻo mới
nhưng hôm nay lối cũ vẫn chìa tay
hai đứa mày yên tâm chờ đợi đấy
gió nhẹ thôi, nhưng nắng phải tràn đầy

ta sẽ bắt xe qua dòng xa lộ
nhắm hướng tây mê mải chạy một lèo
sortie ra Jean Talon, quẹo trái
để đi vào Côte-Saint-Catherine

con đường cũ một thời ta qua lại
tối thiểu bốn lần thường nhật thân quen
có đoạn ngắn chạy theo rìa chân núi
với những villa trầm mặc thiêng đèn

ta sẽ chạy qua Bourret yêu dấu
đường một chiều, lên dốc, rộng, thong dong
giờ thứ nhất và bốn năm ở ké
lội bộ, lái xe mặt đất thuộc lòng

đường lân cận, đi thì không quên được
thử gọi tên, chán thật nhớ không ra
hình như có Darlington, Van Horne
De la Peltrie, Carlton, Lavoie...

Côte des Neiges tên đường, tên khu phố
vẫn đông vui tràn ngập bóng Á đông
Tàu, Phi, Thái, Việt Nam, Lào, Cam-bốt...
sắc trắng đen hội nhập thật cân phân

khó quên được những điểm ngồi một thuở
với đám bạn bè đã nhu máu trong tim
Nguyên Ngọc, Song Thao, Trang Châu, Lưu Nguyễn,
Hoàng Chiều Nhân, Nguyễn Đông Ngạc, Hồ Đình
Nghiêm,

còn ai nữa, những nụ tình thấp thoáng
Võ Kỳ Diên, Phạm Nhuận, Hoàng Xuân Sơn,
suýt bỏ quên Lê Quang Xuân lững thững
lội bộ quanh năm vẫn tình bạn bên lòng

và dĩ nhiên bóng thập phương chẳng nhạt
những Trịnh Cung, Hồ Thành Đức, Đinh Cường
những Võ Đình, Nghịêu Đề, Thái Tuấn
những Trần Doãn Nho, Trần sa, Khánh Trường

những Bé Ký, Phan Xuân Sinh, Vĩnh Điện
những Trần Hoài Thư, Thụy Khanh, Lâm Chương
những Tôn Nữ Liên Chi, Phan Ni Tân
những Lê Hân, Bắc Phong, Chân Phương...

còn nhiều nữa, bất ngờ không nhớ hết
những người đã về hội ngộ Montreal
Côte-des-Neiges vốn đã là điểm hẹn
của một thời tình nghĩa dạt dào

ta vừa lái xe đi vừa tưởng nhớ
từng nét môi từng hơi thở biết cười
mới mười mấy năm giờ xa tất cả
tứ tán muôn phương, đơn độc qua đời

ta vẫn giữ trong tim thói quen cũ
mỗi cuối năm nhớ tưởng đến từng người
muốn gọi lớn danh xưng từng người một
lòng ơi lòng xin chớ vội khuây nguôi

xưa gặp mặt, ta vốn lười biếng nói
giờ xa nhau lòng tưởng bất tận ngôn
sao lạ quá, nghĩ mà ra nước mắt
bạn ta đâu ? có còn nhớ ta còn... ?

xe vẫn chạy, mắt nhạt nhòa bất chợt
ngậm trong lòng bao thương tiếc vu vơ
muốn dừng lại đặt lòng lên ngọn cỏ
may trời cho chút linh hiển hóa thơ

rùng mình sợ nhấn ga xe chạy tiếp
qua Barclay nhớ cụ Trương Bảo Sơn
đến Plamondon thương thầy Lê Hữu Mục
chạy đến đâu cũng thấp thoáng chòn vòn

bóng dĩ vãng bóng chặng đời xưa cũ
vẫn theo ta qua mọi nẻo đường
gió, nắng hối hai đứa mày được lăm
đã tặng ta một ngày sống dễ thương

28-12-2010

Cái Già CÙNG Tuổi Thọ

từ 1 đến 59
lia đời gọi “hưởng dương”
ai vừa tròn sáu chục
phong “thọ” khi lia giường

phân ưu qui định vậy
sáu mươi thọ sương sương
cái tuổi chưa chống gậy
nhưng gậy chống bình thường !

riêng ta mười năm trước
không làm “Lễ Lục Tuần”
Đáo Táo (1) ngày hôm ấy
chỉ rôm rả trong mùng

Hoa Giáp Chi Niên (1) vậy
xem ra rất tung bừng
Kỳ Lão (2) vui trông thấy
vẫn vang vang nhịp lung

năm nay ta bảy chục
trung thọ là chắc rồi
ai dám gọi tiểu thọ
ăn gian mất một mươi

thượng thọ phải tám chục
có người đợi chín mươi
ngày nay “Lễ Thượng Thọ”
phần nhiều ở bảy mươi

khi trẻ thích nhỏ tuổi
về già khoái tuổi cao
lão làng trước thiên hạ
mới đáng mặt anh hào ?

theo thơ Đỗ Phủ viết:
“... thất thập cổ lai hy”
bảy mươi xưa nay hiếm
ngụ ý quí, chớ gì ?

không quí làm sao được
tuy thân không bằng vàng
trí, hồn không là ngọc
nhưng chét là úp am (3)

trước bậc thèm bảy chục
ngồi không ta luận chơi
cái già cùng tuổi thọ
dính líu chi với đời ?

xin miễn chờ uyên bác
cở Trà Lũ, Song Thao...
hắn cũng không là phiếm
ngoài vẫn về tào lao

hởm nay luận chưa hết
ngày mai sẽ bàn thêm
miễn đừng trùng gió chét
buồn năm phút cho em

(1) = đẻ gọi lẽ lục tuần / (2) = chữ gọi người 60 tuổi /
(3)= một loại nồi bằng đất)

Trò Chuyện Rạng Đông

“anh hả ?” giản dị, nhẹ nhàng
sao nghe êm ám vang cả người
trái tim thầm lặng mỉm cười
làn da, gân máu tươi vui đập đà

em hỏi và xác nhận ra
là anh,
như thể anh là chính em
bốn mươi hai năm, chưa quên
cái giọng nắng nặng mà em phải lòng

cái giọng không ướp men nồng
không trau chuốt chữ không vẫn về thơ
cái giọng chân thật للغاية
mỗi lời như lấn sâu vào trái tim

ngủi hơi là đã biết liền
giác quan bén nhạy vì ghiền tình anh
cảm ơn cô bé thanh thanh
em còn bé mãi bên anh cả đời

“anh hả ?” đã làm anh ngồi
sững chùng một phút liếm môi cười cười
em thêm ngay “nữa, lại cười,
không nhìn mà thấy anh rồi đó nghe !”

thấy thật không ?, anh nhéo nè
ngắt cho hai má hoe hoe ửng hồng
cắn thêm một miếng được không ?
“chỗ nào cũng được... đừng hòng em đau”

biết em lì đã từ lâu
nên cho khát nợ mai sau có ngày
“ước chi gặp mặt anh ngay
để đòi món nợ cho vay năm nào”

chuẩn bị tinh thần đi cô
tôi làm đúng giác chiêm bao tức thì
rạng động một kẻ thầm thì
bên kia một kẻ vân vi sợi tình

Lan Man Lê Tình Nhân Năm Nay

trái tim anh nhu cánh đồng mùa hạ
nắng tháng tư làm nứt nẻ khô cằn
mưa không thấm, đất thiêng đành tàn tạ
gió đêm nồng chợt hoang phí ánh trăng

không em ạ, chó sai lầm nghĩ vậy
anh vẫn còn đầy áp nhựa tình yêu
sự thể hiện phải theo thời đổi mới
tình nồng nàn không đong đếm ít nhiều

em yêu hoa, chuyện đã xưa nhu đất
em yêu tiền, chuyện hiện đại, đương nhiên
hoa và tiền cả hai anh hơi thiêu
chỉ được cái thừa vớ vẫn trong tim

anh lở cở giữa hai thời gian sống
tình đôi khi chỉ là chuyện trả bài
mượn bó hoa cho màu mè lẳng mạn
sóng thử liền tay, lượng sức ngày mai

cũng có lúc anh vô cùng lảm cảm
mượn hương em cho thơ thở dài hoi
em bức dọc sao rề rà chạm tới
thời a càng đâu hơi sức thành thơ

tự kiêm thảo, anh dễ dàng phát hiện
tình yêu anh vẫn còn rất ngon lành
đủ quyền biến để làm Tôn Hành Giả
tùy thời cơ đổi tượng, lót chân thành

yêu đâu thể chỉ thuần là toan tính
là đo lường bằng giá trị đóa hoa
mặc kệ đời bắt chước nhau kiểu cách
anh rót vào em những tha thiết đậm đà

sẽ dịu ngọt khoan thai như chọn chữ
sẽ mơn man trìu mến như gieo vần
sẽ áp đảo vội vàng như gấp ý
sẽ lắng sâu như thở hít bình thản

sẽ hùng hổ trong lớp đời đạo mạo
sẽ dịu dàng trong vỏ bọc du côn
mọi diễn đạt sẽ tùy nhiều tác động
căn bản yêu thương, thoát xác thơm hồn

nói bá láp cũng là quà em ạ
nghĩ tao lao cũng từ nhớ yêu thôi
mùa lễ tình nhân năm nay sắp tới
tặng anh cho em, là chuyện xưa rồi

ngoài quà tặng âm dương, điều đã hẵn
anh cho luôn em những vớ vẫn này
không cần nói yêu em, không phải ngượng
thơ lót rồi, mời em nằm xuống đây

2011

Sóm Mai Làm Thơ

dỗ giắc không xong dậy ngồi, hai giờ sáng
hé sáo nhìn, mưa thút thít qua đêm
cành cây động hình như chồi gió vướng
hang xe nằm ngoan ngoãn ngủ lim dim

quay mặt lại, ba giờ già hai phút
nâng gối che nghiêng mặt vợ nhẹ nhàng
bật khe khẽ ngọn đèn soi gục mặt
mở máy chờ, bàn tay úp hoang mang

tròng kính lão chừng như mờ dần lại
khăn giấy lau vệt bụi mảnh như tờ
chợt thấy khát sẽ mở chai nước lọc
hớp nhẹ nhàng hồn chưa nở ra thơ

mặt hình mở microsoft word
trở đầu bút chì, ngẫm nghĩ linh tinh
gõ một chữ, gõ liên hai ba chữ
lộp độp thơ treo mặt phẳng vô tình

vợ duỗi chân mên chao theo hơi thở
quay ghế nhìn, gương nhẹ đứng lên
bốn giờ sáng, đâu thấy hơi lảo đảo
hạ kính, đi vài ba bước bồng bènh

cửa phòng vẫn đóng im, quay gót lại
ngã lưng lên khép nép một bên tình
hơi thở ám hâm trái tim trẻ lại
nụ hôn hồng còn ngái ngủ lặng im

đêm mưa 16-4-2010

Một Lần Ghé Thăm

đã hẹn thăm vào thứ hai thứ sáu
để cho em thong thả nghỉ ngơi
sáng hôm nay nhớ nhung tìm tới
mừng được em âu yếm tươi cười

em pha đãi cốc cà phê nóng
tự tay bưng đưa đến tận môi
mùi khói thơm quyện hương em ám
nguồn thanh xuân đốt ấm cả người

cuộc nói chuyện nhiều khi ngắn
nắm tay em hôn mỗi nhánh hoa
ghiền ngón út mút ngon như mật
ngón trỏ run run chừng đã xuýt xoa

ánh mắt liếc vẫn còn hiệu nghiệm
như năm xưa năm xưa xa mù
người chẳng mới nhưng tình không cũ
nỗi nồng nàn mãi mãi thặng dư

yêu không nói yêu một lần nào cả
môi khóa nôi nhốt nhịp tim đầy
căn phòng rộng hẹp dần lại mãi
diện tích hai người còn một loay hoay

Đà Nẵng Sau 18 Năm Ly Biệt

sợ khóc ngất khi đứng trên ga cũ
nhưng lạ lùng, tôi tĩnh rụi như không
càng lớn tuổi vốn càng mau nước mắt
lệ tôi đâu, không lẽ chảy trong lòng ?

cảm ơn gió e dè thơm mái tóc
cảm ơn đêm sập tối sớm hơn xưa
tôi lặng cọng bước theo sau chân vợ
mắt nhìn quanh như thủ thế, lạ chua ?

không mông mị nhưng bất ngờ chợt tỉnh
tôi vừa nghe ra tên gọi của mình
và trước mắt đám thân nhân ruột thịt
đang vỡ òa những âm khúc nhân sinh

ông anh tôi, cũng giống tôi ngượng ngập:
- chú thím đó à, đi có mệt không ?
một cái vỗ vai nhiệm màu xóa hết
mười tám năm thương nhớ đong trong lòng

bà chị tôi, hóa ra còn dễ khóc
sờ đứa em như tìm những vết thương
chị sùi sụt, tiếc chưa từng ngắt véo
mà sẹo đâu ra, tím khắp thịt xương

thằng em tôi, đứng lặng yên quan sát
mắt như cười, tay như nói điều chi
trời đất biết và cả tôi cũng biết
tình anh em đâu có mới mẻ gì !

đám cháu tôi, mươi mái đâu xúm xít
khép nép cười, chỉ chỏ, nói vu vơ
riêng Mỹ Hạnh không dung mà thút thít
làm suối rồi còn mít ướt hay sao ?

đêm thong thả đưa tôi vào thành phố
đường nào đây sao tôi nhận không ra
trốn đâu rồi cống Mê Linh, Chợ Mới
đèn đỏ xanh hay nhân ánh lập lòa

vịn đột quỵ hiểm nghèo của nhạc phụ
tôi theo vợ về thăm lại ố tình xưa
mừng lẵn tiếc theo vòng xe hồi hộp
thùa vô tư lòng vẫn chợt nắng mưa

nhớ câu nói đời “phòn vinh giả tạo”
đâm hoang mang nhìn sinh hoạt đồng bào
lỡ sung túc, đua nhau vào quán nhậu
hay uống cầm hơi để được chiêm bao ?

không rộng lượng nhưng chẳng còn định kiến
sung sướng bước lên mặt đất quê tình
cây cầu mới là món quà hân hạnh diện
tôi soi mình cho sông mãi lung linh

biết đã mất dốc tuổi thơ thân thiết
cũng xuồng xe ngồi cho sát Cầu Vòng
mặt lộ nóng vài giây hâm thương nhớ
chuyện đương nhiên sao vẫn xót xa lòng

tôi qua phố, ngày suốt ngày tôi qua phố
ba tuần liền sao chẳng gặp lại tôi
đứng chụp ảnh những nơi quen thân nhất
cảnh với người như đã ngại đi đôi

không dám nhắc những tên bè bạn cũ
những tên người yêu điệu thuở mười lăm
bước mỗi bước vẫn hiển linh hiện diện
lạc đi đâu khi đã nhốt trong lòng

tôi cúi lượm cọng rác nắm thoi thóp
thổi cái vù cho nó biến ra thơ
thơ chẳng có tình tôi dành phiêu lãng
quê tình ơi, tôi được đậu chỗ nào ?

05-02-2009

Nói

1.

nói nhiều, em sẽ chán thôi
nên anh ngậm miệng giữ hơi đan điền
một mai may mắn có duyên
tay trong tay úp liên miên tối ngày

bù cho khoảng trống lâu nay
để em lượm ngon cỏ may cuối mùa
sóng thánh thoái có dư thừa
tình yêu hồn hạ sớm trưa bên mình

riêng anh vẫn được rùng mình
y như thuở chạm môi tình đầu tiên

2.

nói thật, em nghi nói đùa
nói khoác nói lác để đưa cao mình
bởi thật anh giống như in
một người thánh thiện khó tin vô cùng

thôi thì, anh nói chung chung
rằng anh quả thật nhớ nhung rất nhiều
nhớ nhiều phỏng được bao nhiêu ?
thì đâu cũng cỏ em yêu nhớ người

nếu mà em chẳng hiểu tôi
là em chẳng hiểu em rồi đó nghe !

3,
nói lớn, em vờ không nghe
dù dàng nói nhỏ em nghe chua nào
nói nắng của anh ra sao
em hiểu lòng dạ anh bao nhiêu tình

nói thầm như thế làm thinh
xem ra em rất thông minh hiểu rồi
tình anh gọn hai chữ thôi
yêu em, em gánh cả đời oằn vai

hạnh phúc hay là thiên tai
tùy hai người chẳng riêng ai, ngại gì !

4.
nói dông nói dài làm chi
anh xin nói thẳng đôi khi rất thèm
ngậm môi em mút vị kem
để nghe ngọt lịm suốt đêm mơ màng

nói bạo nhưng rất đàng hoàng
niềm ao ước vốn nhẹ nhàng thanh cao
anh chưa nói xạo khi nào
bởi em như một trái đào cõi tiên

nói ví dụ, đã thấy ghiền
nói chi đến chuyện có quyền hay không

5.

em tin anh chẳng nói ngông ?
yêu em anh nói thật lòng anh luôn
nói quanh, nói sáng, nói suông
cũng vì quá nhớ, quá thương yêu đời

nghe em nói giỡn khơi khơi
anh lo em chỉ nói chơi, nói đùa
nói rồi nói lại, đầy đura
xin em nói thiệt nắng mưa trong lòng

anh mang tim đựng triệu dòng
tình em mưa nắng đục trong suốt đời

6.

nói dại, em chỉ phỉnh chơi
anh yêu đời, vẫn tin lời em yêu
nói thỏ thẻ sáng sang chiều
như đọc kinh thánh tình yêu nhiệm mầu

dù cho chạm trán nỗi sâu
anh vẫn tình nguyện theo hầu một bên
nói ngon ngọt yêu em
nói nhăng nói cuội rủ em mỉm cười

em vui là chính ta vui
nói nghênh nói ngả tới lui một lời
yêu em yêu quá mất rồi
nhớ em như thế nhớ người trăm năm

Chạy Xe Trên Bạch Đằng Tây

trở về với Bạch Đằng Tây
chạy xe thong thả như ngày xưa xa
từ Lê Đình Dương quẹo qua
bắt đầu chỗ ở Như Thoa năm nào
gió tinh nghịch hỏi thì thào:
Kim Uyên biệt xứ đã bao lâu rồi ?
lạ chưa ? tôi chẳng tìm người
chạy rông mong gặp lại tôi một thời

tháng ngày như nước sông trôi
riêng tôi vẫn rất là tôi bình thường
không hận vì những tang thương
không già vì những đau buồn tự nhiên
không tĩnh tọa, không an thiền
lòng tôi vẫn rất bình yên, nhẹ nhàng
nhìn đâu cũng thấy nắng vàng
nhìn đâu cũng gặp cò mang da người
một đoàn dĩ vãng theo tôi
pha trong câu chửi tiếng cười bình dân

Bạch Đằng dù đang trồ bông
treo tranh dựng tượng đỏ hồng nghênh ngang
nói dài như đường cái quan
dỡ hơi, tôi thấy như bàn tay thôi
trước bao hoành tráng tuyệt vời
mừng tôi vẫn nhớ những nơi lụn tàn:

đây rồi cái bến xe-vàng
rước, đỗ khách của chợ Hàn đông vui
Cầu-tiêu-ông-Phuốc thưa người
vẫn như còn đó đàn ruồi vô tư
bay lên đậu xuống lù đù
vo ve âm điệu thiên thu buồn buồn

đây rồi Bến-Cá trơ sườn
xi mảng cốt sắt phoi sương gió đời
trộn đều hương vị thơm, hôi
cho khong gian ám tình người thị dân
chuyển phà An Hải, Hà Thân
mấy lần tôi biết bâng khuâng đứng nhìn

và đây mái nắng rung rinh
mấy lần tôi đứng búng mình xuống sông
quờ tay rẽ nước chạy vòng
tưởng như hóa cá phiêu bồng thủy cung
“âm dương cách biệt ngàn trùng”
thâu trong gang tấc vẩy vùng hụt hơi

tuyệt chưa, cái chỗ tôi ngồi
mặt ghế đá trổ đài mồi hoa cương
dàn hoa chura một hành vươn
đứng làm dáng thật dễ thương vô cùng

ngòi nhìn, sinh bệnh nhớ nhung
mái tóc và cả khoảnh lưng nắng chiều
luốt dọn sóng, lượn dập dùi
lòng tôi chao động ngọn triều nhấp nhô

ơi cô em của Lược, Thao
bỗng dung thành nụ ca dao bát ngờ
tưởng như ông Út-Mô-Tô
tôi bay trong lúc vẫn vơ theo tình
sông Hàn màu nước thủy tinh
không soi, tôi cũng biết mình bành trai
thiện tai, thiện tai, thiện tai
mấy bài thơ đã lai rai tượng hình

gió rơi ngọn lá vô tình
nhìn trong giây lát tưởng hình nhu ai

ồ đây cái chõ sát vai
đứng đầu gió thổi độc tài, mị dân
học đòi làm gã dâng thân
chẳng thành công, chậm thành-nhân-bình-thường

xa rồi cái thuở xuống đường
lên tay xuống ngón đóng tuồng đại ca
hét hò lăm cung chỉ là
chàng thư sinh trói con gà không xong

chân tay như đã thuộc lòng
qua sét (cercle), xuống trem thong dong nhẹ nhàng
gió sông thân mật vai quàng
nhìn quanh không hấn hoàn toàn khác xưa

và tôi không đến nỗi thừa
trở về nhu một giọt mưa tình cờ
thò tay vào ngực tìm thơ
rắc xuống mặt đất dòng tơ đậm đà

xin lòng làm được lớp da
bọc lên đất đá hương hoa tình người
tôi đi lầm bầm nói cười
hạnh phúc làm được một người u mê

theo Bạch Đằng Tây tôi về
những nơi sẽ được chinh tề nới thêm
cho dù phía trước không em
mượt mà vẫy gọi lênh đênh mơ hồ

đi đâu ? ra tuốt Nam Ô ?

viết muộn 7 năm sau lần về Đà Nẵng, 2009

Núi Vàng, Nghĩa Địa Một Bàn Chân (1)

gởi bác sĩ Kenyon Kugler và bé Phúc xa xưa

núi Tròn, núi Dẹp, núi Ngang (2)
một phần đồi lót dưới tàng lá xanh
đàn chim hốt hoảng bay nhanh
bỏ rơi tiếng gọi nhau thành thơ tôi

qua mương lội suối băng đồi
chợt đi chợt đứng chợt ngồi phân vân
mây trời đang dãm dưới chân
vẫn quắn quại muôn phân trần điều chi

nắng rồi mưa có kẽ gì
cái thân lính chiến lâm lì ngu ngơ
đụng rồi - quả thật bất ngờ
tự nhiên cảm thất tinh bơ, nhẹ nhàng

thé rồi tôi lên núi Vàng
băng trực thăng giữa chiều loang cánh đồng
nằm im mà thấy bênh bòng
nghe như mây đảo vòng vòng trong tim

tỉnh ra sững sốt giật mình
một đoạn chân đã tuyệt tình bỏ đi

bỗng thành cậu bé tức thì
thút tha thút thít như khi bị đòn

gương nhìn ra bóng hoàng hôn
trái mình giữa đám lá còn thanh xuân
lót lòi chia buồn dưới lưng
tôi nằm đêm bước mùa xuân đang về

núi Vàng, cõi đặt mộ bia
cho bàn chân trái năm kia ... mơ hồ
lang thang trên mạn... tình cờ
gặp hồn đất cũ thăm thờ mấy hôm

cảm ơn bạn đã có lòng
dưỡng nuôi kỷ niệm xanh dòng nhớ thương
bạn giờ về lại cố hương
phận tôi trôi nổi tha hương hết thời

cái chân một thuở đánh rơi
hình như đang nhớ đến tôi, khóc thầm
nỗi buồn bắt chợt nãy mầm
gió mang về nở nụ bông núi Vàng

04-3-2010 (41 năm sau một buổi chiều)

(1) Núi Vàng thuộc Đức Phổ Quảng Ngãi, bản doanh căn cứ Bronco thuộc lữ đoàn 11 kỵ binh Hoa Kỳ, nơi có bệnh viện dã chiến Mỹ

(2) Tên riêng, đích thật của ba dãy núi

Nhớ

nhớ em nhớ lạ nhớ lùng
nhớ như sắp sửa nổi khùng nổi điên
nhớ da diết những đường viền
thơm xiêm y mỏng sát liền thịt da

nhớ em chọt thấy gian tà
qua từng giấc mộng trổ ra thất thường
nhớ em như thế trúng thương
dao đâm đạn xoáy máu tuôn dầm dề

nhớ em vớ vẫn chửi thề
đường dây điện thoại u mê vô hồn
nhớ em muốn đào lỗ chôn
sâu ba tát đất héo hon nỗi buồn

nhớ em nằm úp xuống giường
ngợ ngoạy tay kiềm xương sườn đủ không
nhớ em giận mình cảnh hông
xưa trồng cây dở chẳng bông trái nào

nhớ em cầm cái bừa-cào
xói lòng ướm lại nụ ca dao tình
nhớ em ngồi cười một mình
Ơ kìa, nước mắt thỉnh lình rót ngang

Hương Chỗ Em Năm

hôm qua cười nói ra thơ
hôm nay hồn vía phất phơ bồng bènh
đặt tay lên chỗ của em
nằm còn hàn dấu một bên góc giường

giật mình chạm phải mùi hương
em còn bỏ sót yêu thương nồng nàn
câu thơ u ám tối om
úp úp mở mở với toàn ngụy ngôn

mắt không mắt, còn không còn
lơ lơi, lừng lừng, bồn chồn, lâng lâng
xa không xa, gần chẳng gần
đậm đà còn mãi nợ nần cho nhau

nhớ nhung lúc cạn lúc sâu
lòng trăm năm vẫn thâm màu tình yêu
trong bình thường có cao siêu
người trong cuộc hiểu, bấy nhiêu đủ rồi

làm thơ tình, một thú chơi
phải luồn phải lách nhiều nơi thỉnh lình
thơ tôi u u minh minh
y như chữ nghĩa ngoại tình đâu đâu

Ngoại Tình

làm thơ là đã ngoại tình
nhớ vu vơ loại ngoại tình dữ hơn
tôi không hề nói ba lon
phát biểu chính xác hết trọn đó mà

nhớ có đối tượng gần xa
ngoại tình thương thặng thuộc ma qui rồi
nhưng riêng trường hợp của tôi
đương nhiên khác biệt mọi người chung chung

thứ nhất, thơ là vi trùng
ân cư trong máu, nằm vùng trong tâm
nhớ vu vohn ăn nằm
như một thực phẩm lâu năm quen dùng

thứ ba nhớ có chân dung
là một nhan sắc vô cùng tinh khôi
ít ra tôi có một người
để yêu để nhớ suốt đời sống thơ

yêu là hạnh phúc tình cờ
ngẫu nhiên dẫn đến bất ngờ rất mau
yêu vợ, ưu tiên đứng đầu
yêu thêm người khác cũng đâu mất gì

cũng nắn nิ cũng thâm thì
cũng hôn cũng hít tú chi mặt mày
cũng mê từng thỏi ngón tay
lông măng, nhánh tóc bay bay dịu dàng

yêu là phẩm chất cao sang
ngoại tình cũng chỉ nhẹ nhàng thế thôi
chẳng phải biến thái, dở hơi
chi hơi tham của quí đời sống cho

yêu đâu có thể giả đò
nên phải khéo léo đắn đo công bình
cần hy sinh phải hy sinh
thương yêu tất cả người tình giống nhau

nhưng ngoại tình... rất đau đớn
pháp phòng ngó trước nhìn sau tối ngày
thú vị nằm ở điểm này
lầm la lén lút mặt mày trầm tư

khi linh hoạt lúc lù đù
thiên biến vạn hóa cũng từ nhớ nhung
cả hai cùng một điểm chung
không cõm không phở, sâm nhung đồng đều

phải tùy nghi biết ăn theo
tình trên đòn gánh gióng treo hai đầu

Tưởng Vọng Hoàng Sa Đảo

tưởng dẽ viết bài thơ thời sự
như thời luận chinh chiến bằng thơ
lòng không trơ, đầu không trống rỗng
sao đẽ yên trang giấy nằm chờ

hôm nay gió lớn như là bão
cả tuyết lẩn mua cùng hoành hành
ngồi trong phòng ấm nghe sóng biển
từ đại dương xa gọi thất thanh

trước mặt lù lù trăm đảo mọc
xanh xanh cây lá thở thong dong
vô tư ngàn loại chim đua hót
trời biển chờ nghe những tiếng lòng

ta đã ghé chưa ghèn đá dựng
đời đời sóng vỗ ám quanh lưng
Đảo Cây, Đá Bắc, Linh Côn...đợi
tiếc một thời qua, đã lùng khừng

còn dịp nào lên hòn Hữu Nhật
trình diện cùng ông Quảng Ngãi ra
đo vẽ chi li từng tát đất
ngầm xương máu Việt mà trổ hoa

còn dịp nào lên hòn Quang Ânh
cao nhất Nguyệt Thiêm hóng gió khơi
thả bộ giáp vòng hình bầu dục
vớt san hô làm báu vật tạ trời

còn dịp nào lên hòn An Vĩnh
tưởng về Vạn Lý Hoàng Sa Châu
Nguyễn triều một thuở trang trọng giữ
từng trái mù u cũng nhiệm màu

còn dịp nào lên hòn Duy Mộng
đất không cây mọc, xếp chân ngòi
con đò ai rẽ vào lạch nhỏ
chở nặng lòng ghe tiếng chim trời

còn dịp nào lên hòn Bạch Quý
bảy chìm ba nổi đá, san hô
thủy triều rút xuống bao lâu nhỉ
có kịp chớm vừa một ý thơ

còn dịp nào lên Quang Hòa đảo
đông tây địa chất khác biệt nhau
chim muông thảo mộc tùy phượng thô
lộng lẫy tồn sinh những sắc màu

còn dịp nào lên Tri Tôn đảo
thấp矮 thòng chân chạm nước sâu
hai sâm chao cánh ba ba lội
ai phủ san hô lộng lẫy màu

còn dịp nào lên Phú Lâm đảo
ngóng về Đà Nẵng gọi không khồng
tiếng tình vuột mây trǎm cây số
để nhắc chừng người nhớ núi sông

còn dịp nào lên hòn đảo chính
Hoàng Sa, da thịt của quê cha
ba mươi cây số vuông lồi lõm
thơm ngát hơi người lính Quốc gia

ta sẽ vào ngay Đài khí tượng
báo tin thời tiết thảng về em
biển lăng, trời xanh hăng chờ đợi
công bình, lẽ phải cùng trái tim

chợt thả tâm nhìn về phương bắc
lập lòe chóp tắt ngọn hải đăng
mười hai hải lý còn trông rõ
hướng-về-quê-mẹ sáng như trăng

chẳng nhắc làm gì ta cũng ghé
Miếu Bà thời Minh Mạng lập bia
hãy nhìn thảng góc tây-nam-đảo
thấp thoáng hồn ta đứng chầu rìa

và lẽ dĩ nhiên ta quì gối
sờ lên mặt chữ đã bao năm
chủ quyền bia đá không là đá
là máu Việt Nam sống thâm trầm

ta sẽ nhìn sâu những bãi ngầm
ngâm thân trong biển đã bao năm
bàn chân của đảo ngàn năm ấy
sẽ bước về đâu theo tháng năm

ta sẽ trèo từng mỏm đá cao
hai bàn tay bám gió hư vô
nghe hương, phân loại đàn chim đậu
xem chúng định cư từ thuở nào

bỗng chợt lạnh mình, ai thở ra ?
hồn anh hạm trưởng Ngụy Văn Thà
cùng bao đồng đội theo về đất
mộ nước vỗ hoài sóng xót xa

chiến sĩ, anh hùng nối tiếp nhau
máu xương chẳng mai một về đâu
tình yêu tổ quốc không cần học
vẫn dậy từ tâm rất nhiệm mầu

chợt giận, chợt thương, chợt hổ ngươi
câu thơ chợt lâm những ngậm ngùi
ai làn hồi bán tung hạt cát
để sống không ra một kiếp người

30 Năm Tác Phẩm Người

tháng ba gãy súng, (1) tôi về
phủi chân, lên bộ ván, thè, nghỉ chơi
gác tay lên trán nhìn trời
gặp cơn mộng dữ *đổi đổi - hối oi !*

vào rừng, lên núi khơi khơi
ngâm nghe khỉ dạy làm người tự do
hốt mây nặn vội con đò
kéo neo mà chạy khỏi lò sát sinh
bứt giây chuối cột quanh mình
tình thơm mây nhánh linh tinh ăn đường

võc lòng *thấp tạ* quê hương
chín đi, một ở, bốn phương *quê nhà*
lận lùng gói *thơ Nguyễn Sa*
mà đi vẫn nhớ bóng hoa hương dừa

trải qua *mây trời sương mưa*
một trang đổi mới vẫn thừa long đong
sông Côn *mùa lũ* mây dòng
cuốn không kịp những bèn bồng đãng cay ?

tôi như *người đi trên mây*
cuối ngày ngồi lại xem tay đoán mò
căn phòng thao thức buồn xo
cây gậy làm mưa cũng co bất ngờ
rất may, chợt *nghĩ về thơ*
chân trời lam ngọc đó chờ đợi tôi

mòn chân *ngơ ngác cõi người*
Dưa Cà Mắn Muối phai mùi đã lâu
may nhờ thêm mấy sợi râu
tăng thêm phong cách mái đầu ngầm sương
đủ để *tưởng nhớ mùi hương*
đủ *sống và viết* vài chương chữ rời
đủ cho tôi tìm thấy tôi
tìm thơ trong tiếng nói người thân quen

căn nhà, cõi tạm giăng giăng
mây qua phố cũ sầu mon men vào
miên man nhớ lại thuở nào
trại kiên giam, cửa địa lao trùng trùng
quê hương anh dũng nghĩa trung
day địa ngục giữa núi rừng ngát xanh

vết thương đóng vết sẹo lành
bỏ qua thù hận mong thành ca dao
ba mươi năm, hạt mưa rào
tôi bay trong giấc chiêm bao trường kỳ
thơ tình viết một đôi khi
nhớ em chẳng biết làm gì vây thôi

dù em *tờ mộng rách rồi*
nụ cười tre trúc qua thời hồn nhiên
vẫn ưu tiên, vẫn có quyền
ngày quanh quẩn mộng đêm triền miên say
nói thầm với đá với cây
để em làm gió biết bay sáng chiều
noi nào cũng có tình yêu
của mưa gối nắng trăm điều vu vơ

dặm nghìn chân bước phất phơ
mùi hương quê giữa đôi bờ tử sinh
chung cuộc, dòng chữ tâm tình
như gương *mình lại soi mình* vân vi
tiếc thương *thương tiếc* những gì
người trăm năm cũ vừa đi đã về

ba mươi năm, muôn chuí thề
mà thôi, thiện ác thủ huề với nhau
tôi ngồi thong thả sờ râu
nhớ lông em mọc những đâu cũng tình
câu thơ về người hiển linh
như hương mưa thở thơ tình lá hoa

(1) tên tác phẩm của nhiều tác giả VN tại hải ngoại

Bộ Sơn Mài Mai Lan Cúc Trúc

cái tổ quạ lót bằng xương máu cũ
vua Hùng Vương thương cho ở bình an
từ đinh ván chuyển qua dần gạch sắt
thẳng đường bay xuôi ngược gió sông Hàn

tình bén đất bốn chòi hoa dần nở
bà mụ cưng đã nặn thật khéo tay
âm dương đủ đề huề như mong ước
không ngựa nhưng xe lộc cộc mỗi ngày

từ hai bánh đã chạm vào bốn bánh
đời tâm đường dù chẳng phải gian thương
dính ít chữ, học đòi trao gởi sách
thơm tràm dừng chân cho kẻ qua đường

gió vẫn thổi quanh năm thành quen mặt
chợt bất ngờ hơi bão, tự tan hoang
nghiệp phải trả hay chỉ thuần tai nạn
dòng đời nghiêng theo hướng xuống suối vàng

tổ chưa sụp bắn thân chao chân đứng
chòng chềnh hoài chắc hẳn sẽ chìm thôi
em xót ruột từ phuong xa với cứu
đổi đời xong, được tiếp tục đổi đời

nhờ quan chức vẫn di truyền hối lộ
tập ba hoa móc nối lợi ít nhiều
bỏ con tôm để chắt chiu con tép
được bật đèn bán đoạn tổ tình yêu

vài trăm cây chỉ ám tay mấy lặng
vừa đủ lo cho ít bọc hành trang
khi cõi gió bốn tay xoè sót được
nhẫn cưới tay em non một chỉ vàng

hành lý linh tinh chảo nồi muỗng đũa
lặng mạn đèo bòng hòn vía quê hương
dẫu xót lòng cũng loại dần phé thải
trải vết thương ra lót tiếp đoạn đường

rất may mắn trong lôi thôi vật dụng
đã biết đèo theo ít bộ sơn mài
vừa đủ khám lượng cân người qui định
cũng đỡ lo một khoản ngắn ngày mai

tranh bán chạy, may chú em giữ lại
cho ông anh một bộ kỷ niệm chơi
vốn bé nhỏ nên thường ưa vĩ đại
bộ tranh còn thuộc vào loại cao ngôi

nội dung cũ với Mai Lan Cúc Trúc
lòng từng đôi chim hạnh phúc bên nhau
nét uyển chuyển của cành hoa ngọn lá
đọng thong dong thời họa sĩ khởi đầu

năm tháng mỏng kỷ niệm dần có tuổi
tổ ấm xưa chỉ còn sót chút này
bốn mùa hoa từng năm theo nhau mãi
tôi vẫn ngồi, tâm thường ngoạn như say

qua từng dáng hoa, tên người thường mượn
tôi gặp mỹ nhân một thuở mê tình ?
đâu có phải, giai nhân đâu dễ ngô
tôi chỉ gặp hoài tổ ám xinh xinh

bộ sơn mài hẵn nhiên là kỷ vật
gói cả ngôi nhà ám áp thương yêu
mê man ngắm tranh khác chi về lại
bậc thềm xanh, cửa sắt ngắm hương chiều

chợt nhớ rõ thời bé Bình cảm sốt
anh Phạm Văn Lương chở xuống Đạt Sanh
rồi anh Hồ Minh de xe chở Bích
bốn tháng non, rót lồ cồng, chẳng lành

thấy rõ quá Bảo leo trèo phá phách
Bách nhức răng lì lợm chỉ than đau
và con chó đêm nào tôi cũng khổ
đông xe tìm không biết nó đi đâu

cả quá khứ đời chúng tôi đọng đó
trên bốn tấm tranh thuộc loại xưa rồi
Trúc có thấy, Lan có nhìn rõ nét
nhưng linh hồn vẫn chỉ khoán đời tôi

sớm mai 06-01-2011

Mục lục:

lời mở nhà xuất bản – 5/
nội qui – 7 / nếu như – 9/ vùng thanh thoát – 10/ say – 12/ có tật -13/ yêu và thất tình – 15/ võ công thi sĩ – 16/ nhìn – 17/ chợt thấy nụ tình xưa – 19/ chân dung một người – 20/ nhành hoa súng ái nghĩa – 22/ nhớ tiêu thư đại lộc – 25/ một thoáng thơ lê quyên châu – 28/ nước mắt đức hải – 30/ chút tình sông vè - 32/ đôi mắt xứ ngọc điền - 35/ thêm một bài tặng lý – 39/ tình cho một nửa của nhau -41/ trốn mưa –43/ hầu chuyện cùng mỹ nhân –44/ hoàng tiểu thư – 47/ nhị kiều –49/ hương bài thơ cũ - 52/ bài thơ không định viết –54/ đọc tây sương ký- 56/ nằm nghe tà áo văn quân –57/ vô duyên cùng mỹ tửu –59/ nhậu – 61/ bế tắc –63/ từ trong xa cách - 64/ sinh nhật sáu bảy –65/ tu –66/ dao kéo bệnh viện –69/ mươi phút phú du xuân tình –70/ xuân và tuổi thọ - 72/ những mùa giáng sinh cũ –74/ vẫn là hạnh phúc - 77/ quà giáng sinh –79/ thơ dành riêng - 81/ thời em sáu mươi - 83/ chạy quanh cuối năm –85/ cái già và tuổi thọ - 89/ trò chuyện rạng đông - 91/ lan man lẽ tình nhân – 93/ sớm mai –95/ một lần ghé thăm - 97/ ĐN sau mười tám năm..- 98/ nói - 101/ chạy xe trên bdt – 104/ núi vàng nghĩa địa một bàn chân – 108/ nhớ - 110/ hương chõ em năm - 111/ ngoại tình - 112 / tưởng vọng hoàng sa đảo – 114/ ba mươi năm tác phẩm người- 118/ bộ tranh sơn mài – 121/ mục lục - 124

*Tác phẩm này được thực hiện bởi cơ sở Thư Án
Quán & Tạp chí Thư Quán Bản Thảo trong mục đích
trân trọng và cảm tạ những tác giả đã có những cống
hiến và phát huy nền văn học miền Nam và hải ngoại.*

THANH THI
Thơ LUÂN HOÁN
Thư Án Quán xuất bản lần thứ nhất
tại Hoa Kỳ tháng 5 năm 2011
Trình bày, layout trang ruột: THT
Bìa: tác giả trình bày
In hoàn toàn bằng loại giấy đặc biệt
dành tặng thân hữu của tác giả và tạp chí TQBT

Tác giả giữ bản quyền

Cơ sở Thư Án Quán & Tạp chí Thư Quán Bản Thảo
P.O Box 58 South Bound Brook
NJ 08880
tranhoaithu@yahoo.com

